

உ ள ன ன்

திருப்பகர்தாள், ஸ்ரீ காசி மடத்தின் தலைவர்
ஸ்ரீமதி காசிவாசி அருணாச்சித் தம்பிரான் அவர்களின்
அருட்டுணை பூண்டது.

ஆசிரியர்,
வித்தவாள்

திரு. M. குஞ்சினபாற் தேவிகர்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், சமூக உயர்நிலைப் பள்ளி,
கன்னிவம்.

கட்டுறவுப் பதிப்பகம், கரந்தை,
மஞ்சூர்,
1952.

உ
ள
நு
ல்

திருப்பனந்தாள், ஸ்ரீ காசி மடத்துத் தலைவர்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி அருணந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்
அருட்டுணை பூண்டது.

ஆசிரியர்,
வித்துவான்

திரு. M. குஞ்சிதபாத தேசிகர்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், கழக உயர்நிலைப் பள்ளி,
நன்னிலம்.

கூட்டுறவுப் பதிப்பகம், கரந்தை,
தஞ்சாவூர்.

1952.

விலை. 1-0-0

பன்மொழி வல்லுந ரான
யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியாரின் பொன்னுரை

AUM

Yogi Sri Suddhananda Bharathiar,

Pondicherry.

உ ள நூ ல்

முன்னுரை

“ உளோம்! இங்கே உளோம் காண்க ” என்று நம் உள்ளே ஒன்று துள்ளிக் காட்டுகிறது; அதுதான் நம் உயிர்க்குயி ரான இறைப் பொருள் :

“ உள்ளத்தான் ஓங்கும் உலகத்தான் பேரின்ப
வெள்ளத்தான் விண்ணின் விளக்கு ”

உள்ளத்தில் எப்போதும் துள்ளும் அதையே திருவடி நடனம் என்பது. அதை உள்ளுறவால், மனங் குவிந்த தியானத்தால் உணரலாம்.

“ உள்ளப் பொதுவெளியில் ஓங்கு மணிவிளக்கைக்
களமறவுள்ளுறவிற் காண். ”

இந்த உள்ளுறவைத்தான் அப்பர் “ உறவுக்கோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால் கடைதல் ” என்றார். கடைவுள்; கடவுள்; உள்ளே தியானத்தால் கடைந்து பார்த்தால் கடவுள் வெளியாகும். இந்தச் சாதனத்தை விளக்குவதே உளநூல் (Psychology) என்று பெயர். Psyche என்றால் உள்ளம்; உள்ளத்தின் நுட்டப் பகுதிகளையும், உள்ளும் உணர்வு நிலைகளையும், நினைப்பின் பெற்றியையும் ஆழ்ந்து ஆராயும் கலைதான் நுண்ணிய அகநூ லாகும். “ உள்ளமுடைமை உடைமை ” என்றார் வள்ளுவர். திருக்குறள் அறத்துப்பாலும் காமத்துப்பாலும், மணிவாசகரின் கோவையும், அப்பர் தேவாரமும், சிவஞானபோதமும், சித்தியாரும், ஒழுவிலொடுக்கமும், அருட்பாவும். யோகசித்தியும் அரிய உளநூல்க ளாகும். ஆங்கிலத்தில் (Plato-Bergson) பிளேடோ முதல் பெர்க்சன் வரையில் நூற்றுக் கணக்கான உளநூல்கள் உண்டு. ஆனால், அவை மன நிலைக்குள் அடங்கும். சைவசித்தாந்த வேதாந்த நூல்கள் பஞ்ச கோசங்களைத் தாண்டி நிலவும்.

புலவர்மணி மு. குஞ்சிதபாத தேசிகனார் வகுத்த இந்த உளநூல் தெள்ளிய தமிழில், ஆன்றோர் உரைகளைத் தழுவி அமைந்துள்ளது. இது தமிழருக்கும் பெரும்பய னளிக்கும் ஆராய்ச்சி நூலாகும். ஒதுக தமிழர்! ஓங்குக சிவமே!

முகவுரை

நம் அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழியின்கண் உள்ள இலக்கியங்களில் உளம், உடல், பூமி, வான் முதலிய பல் வகைப் பொருள்க ளடங்கி யிருந்தனவேனும், இவை தனித்தனியே சிதறிக் கிடக்கின்றன. இவற்றில் மனத் தைப்பற்றித் தொகுத்து வெளியிடின் நன்று என்ற எண்ணமும் இதனை வெளியிட்டால் நன்மை யுண்டு என்று நண்பர்கள் பலர் ஊக்குவித்தமையுமே இப் பதிப்பு வெளி வரக் காரணங்களாம்.

இவ் வுளநூல் பல தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களின் குறிப்பைக் கொண்டு எழுதப்பெற்ற தாகும். இதன்கண் பெருமை இருப்பின் பழைய அறிஞரையும், குறையிருப்பின் தமிழேனையும் சார்ந்தன வாகும்.

தமிழுஞ் சைவமுந் தழைத்தினிதோங்கச் செய்து வருகின்ற ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ காசிவாசி அருணந்தீத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் செய்த உதவிக்கு வணக்கமும் நன்றியுமுரிய வாகுக.

ஊக்குவித்த நண்பர்களுக்கும் பதிப்பித்த கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார்க்கும் வெளியிட்ட திரு. K. சட்டநாத தேசிகருக்கும் என் நன்றி யுரித்தாகுக.

இவ் வுளநூலைப் பல இடையூறுகளுக்கிடையே வெளி வரும் வண்ணம் தோன்றாத் துணையாய் இருந்தருளும் பச்சிளங்கொடிப் பாகத் தண்ணலுக்குப் பன் முறையும் வணக்கஞ் செலுத்துகின்றேன்.

நன்னிலம்,
கா ஆண்டுசை மீ }

இக்கனம்,

M. குஞ்சிதபாத தேசிகன்.

உ ள ன் ன ள்.

— 0 —

உ ள ன் ன ள்

1. தோற்றுவாய்
2. மக்களின் பாகுபாடு
3. மனம் என்பது யாது
4. உட் கருவி
5. மனத்தின் இடம்
6. மனத்தின் பெயர்களும் ஆட்சியும்
7. மனப்பண்பு
8. குணங்களின் பயன்
9. பெண்களின் மனம்
10. மனப் பயிற்சி
11. மனத்தின் ஆற்றலும் நோக்கமும்
12. மனத்தின் வேகம்
13. மன நலத்தை மறைக்க முடியுமா?
14. கல்வியும் மனமும்
15. கற்பனை
16. கற்பனையும் கவியும்
17. மனங் கலங்காமை
18. மன அடக்கம்
19. அமைதியின் மேன்மை
20. மன அழுக்கு
21. மனக்குற்றம்
22. மறப்பும் அதனை யகற்றும் வழியும்
23. உளமும் உடலும்
24. மனக்கவலை நீக்கும் வழி
25. மனத்தை விளிப்பதேன்?
26. தெய்வத்தோடொப்பாவார்
27. குழந்தைகளின் மனம்
28. வினையாட்டும் கற்பனையும்
29. உவமை அல்லது உருவகம்
30. மனம் வேலை செய்யுமிடங்களும் கருவிகளும்
31. கனவு
32. மனச்சாட்சி
33. மன ஒருமையும் மன மற்ற இடமும்

உளநூலில் எடுத்தாண்ட மேற்கோள் நூல்கள்

அப்பர் தேவாரம்	திருக்குறள்
அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ்	திருமந்திரம்
அறநெறிச்சாரம்	திருவாசகம்
இராமலிங்கசுவாமிகள் அருட்பா	தொல்காப்பியம்
இராமாயணம்	தொல்காப்பியவுரை
இலக்கணக் கொத்து	நள வெண்பா
உமாபதி சிவம் (வாக்கு)	நன்னூல்
உலக நீதி	நாலடியார்
ஒளவையார் பாடல்	நிகண்டு
கச்சியப்பர்	நீதிநெறிவிளக்கம்
கந்தர்கலிவெண்பா	நீதிவெண்பா
கலித்தொகை	} நடைதம்
கனா நூல்	
குறுந்தொகை	பட்டினத்தார் பாடல்
சிலப்பதிகாரம்	பரிமேலழகருரை
சிவஞானசித்தியார்	பழமொழி
சிவஞானமாபாடியம்	பழமொழி நானூறு
சுக்கிர நீதி	பிரபுலிங்கலீலை
ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்	பெரியபுராணம்
ஞானவாசிட்டம்	மணிமேகலை
தாயுமானவர்	மனோன்மனியம்
	முத்தொள்ளாயிரம்
	கேடத்திரக்கோவை

உள நூல்.

தோற்றுவாய்.

தமிழ் மொழியில் கலை நூல்கள் இல்லை என்பது மேலை நாட்டுக்கலைகளில் தோய்ந்து கிடப்பார் இக்காலத்துக் கூறுவதொன்றாகும். பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களையும் சமய நூல்களையும் மனம் ஒன்றிப் படிப்பார் இத்தகைய இழிசொல்லைத் தமிழன்னைபால் ஏற்றார். தனித்தனி கலை நூல்கள் ஒருகாலத்திற் சிறந்திருந்தன என்பதையும் அவை கடல் கோளானும் வேற்று நாட்டார் வருகையானும் அழிந்துபட, எஞ்சியுள்ள நூல்களில் அங்கொன்று மிங்கொன்றுமாகக் கலைச்சின்னங்கள் காணக்கிடக்கின்றன என்பதையும் அவர் உணராது இரார். தாவர நூல், விலங்கு நூல், வான நூல், உடல் நூல், உள நூல் முதலிய வற்றின் நுட்பங்களைத் தமிழ் இலக்கியச் சூழலினின்றும் பெயர்த்தெடுத்து ஒருவகைப்படுத்தின், அது தமிழ்மொழியின் ஏற்றத்தினை அனைவரும் அறிவதற்காற்றும் ஒரு பணியாகும்.

ஆங்கிலம்: வடமொழிபோன்றவற்றில் 'சைகாலஜி' 'மனோதத்துவ சாஸ்திரம்' என்ற கலை நூல்கள் இருப்பனவற்றைபோலத் தமிழில் உள நூல் என்று தனித்ததோர் நூல் இல்லையாயினும், பண்டைத் தமிழ் நூல்களுள் புதைந்து கிடக்கும் கருத்துக்களை ஒருவகைப்படுத்தின் அத்தகைய குறைபாடு நீங்கும். அக்குறைபாட்டைத் தவிர்க்க முயல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மக்களின் பாகுபாடு.

நின்னை யறப்பெறு கிற்கிலேன் நன்னெஞ்சே
பின்னையான் யாரைப் பெறுகிற்பேன்—நின்னை
அறப்பெறு கிற்பனேல் பெற்றேள்மற் றீண்டு
துறக்கம திறப்பதோர் தாள். முனைப்பாடியார்.

பூமியின்கண் காணப்பெறும் பொருளிகள் எல்லா வன்றினும் சிறந்தது மனிதப் பிறவியேயாகும். இப்பிறவியினால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமே யில்லை. “அரிது அரிது மானிடராதலரிது” என்று கூறியுள்ளார். இவ்வரிய பிறவியை எடுத்துள்ள மனிதர் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்று கரணங்கள் உள இவற்றில் முதலாவதாகவுள்ள மனம் சரிவர வேலை செய்யாவிட்டால் மற்றவை இரண்டும் பயனைத்தரா. மனத்தினாலேயே மக்கள் பிற உயிர்களினின்றும் வேறுபடுகின்றனர். இவ்வுண்மை.

‘மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே’

‘மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே’

என்ற தொல்காப்

பியத்தாலும், ‘சிறப்பின்பாலார் மக்கள் மருளுடை மாக்கள்’ என்ற மணிமேகலையாலும், “நள்ளென்றே...தேனை” என்னுங் குறுந்தொகைச்செய்யுளின் மாக்கள் என்னுஞ் சொல்லிற்கு எழுதிய உரையாசிரியர் குறிப்பாலும் விளங்கும். விலங்கினங்களைப் போன்று மாக்கள் உள்ளாரென்றும் மனத்தால் உயர்ந்த மக்கள் அம் மாக்களைவிட உயர்ந்து விளங்குகின்றார்கள் என்றும் அறிகின்றோம்.

மனத்தினால்தான் மக்கள் உயர்நிலையையும் தாழ் நிலையையும் எய்துகின்றனர். இதனை “மனத்தனையர் மக்கள் என்பார்” என்று நாலடியாரின் செய்யுட் பகுதி வலியுறுத்துகின்றது. மனிதருள் மேற்கூறிய மாக்கள் மக்கள் என்ற பாகுபாடே யன்றிப் பிறர் நினைத்ததுணரும் தெய்வத்தோ டொப்பாவாரும் உண்டு. இதனை,

ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வாணைத்

தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.

எனத் திருவள்ளுவரும்

உடம்பு முதலியனவற்றான் ஒவ்வாயினும் பிறர் நினைத்ததுணரும் தெய்வத்தன்மை யுடைமையின் தெய்வத்தோ டொப்ப என்றார் என்று பரிமேலழகரும் கூறுகின்றனர். மேற்சொல்லியவைகளிலிருந்து மக்கள் மூவகை நிலையினர் ஆவர் என உணர்தல் கூடும்.

க. பிறர் உணர்த்த உணரும் மாக்கள்

உ. தாமே உணரும் மக்கள்.

ங. பிறர் மனத்தையும் உணரும் தெய்வத்தோடொப்பாவார். மனநிலை உயருமாயின் மாக்கள் மக்களாகவும் மக்கள் தெய்வத் தன்மையராகவும் மாறுபாடு எய்தி முறையே உயர்வை யடையலாம் என்பது மேற்கண்ட வற்றால் புலப்படும் உண்மையாகும்.

ஆதலால் இவ்வயரிய மனத்தைப்பற்றி ஆராய்தல் மிக இன்றியமையாததொரு காரியமாம்.

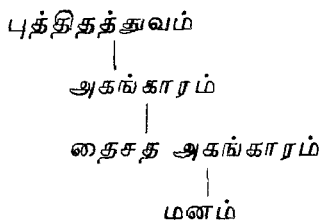
மனம் என்பது யாது

கிளைப்பு உண்டாவதற்குக் காரணமாயிருப்பது மனம். இதனை மனமது நினைய (சித்தியார்), மனத்தினுற் கருதி (பேரிய), மனத்தின் வடிவம் சங்கற்பம் (ஞானவா)—என்ற முதற் குறிப்புள்ள செய்யுட்கள் மேற்குறித்த பொருள் அமையும் என்பதை விளக்குகின்றன.

பெரு மூளை முதலியன மனமென்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. இவைமனம் இருத்தற்குரிய இடங்களாம். தார்க்கிகர் மனத்தை அணுவுவன்று கூறிப்போந்தார். அதிவீரராமபாண்டியரும் அணுவுவன்றே கொண்டுள்ளார்.

சிவஞானபாடியக்காரர்.....மனம், நாட்டின் கண்நிகழ்வனவற்றைச் சென்றறித்து வந்து வேந்தர்க்குப் புலனாகச் செய்யும் ஒற்றர் போலப், புற இந்திரியங்களான் அறிந்த விடயத்தை இடையே நின்று பற்றிப் புத்தியின் எதிர் பிம்பமாய்த் தோன்றுமாறு கொண்டுய்க்கும் அக இந்திரியமாய்க், காகத்தின் கண்மணிபோல் அகம் புறம் ஆகிய ஈரிடத்தும் விரைந்து செல்லும் சதா கதியுடையதாய் நிற்பதாகலின், புற இந்திரியங்களோடொப்பத், தானும் சாத்துவிகாங்காரத்தினின்றும் அவற்றிற்கு முந்தித்தோன்றுமென்றல் பொருந்துமாறு அறிக என்று மனத்தின் இலக்கணத்தைக் கூறியுள்ளார்,

“மற்றுந்தொடர்ப்பாடு” என்று தொடங்கும் (345) குறளின் விசேடவிரையில் பரிமேலழகர் அருவுடம்பாவது பத்துவகை இந்திரிய வுணர்வோடும் ஐவகை வாயுக்களோடும் காமவினை வினைவுகளோடுங்கூடிய மனம். இது நுண்ணுடம்பு எனவும்படும் என்பர்.

மனமது தைசத்தின் வந்தொரு பொருளை முந்தி நினைவதுஞ் செய்தங்கைய நிலைமையினிற்கு மாங்கே யினமலி சோத்திராதிகன்ம விந்திரிய மெல்லா முனமுரை செய்தவைகாரிகந் தருமென்பர் முன்னோர் என்றார், சித்தியாரியற்றிய அருணத்தி சிவாசாரியர்.

எனவே மனம் என்பது அருவமாய் எண்ணங்கள் தோற்றுவிக்கும் ஒருவித ஆற்றல் வாய்ந்த அகக்கருவி என்று சுருக்கமாக அதன் தன்மையை எடுத்துக் கூறலாம்.

உட்கருவி

அருமை வாய்ந்த மக்கள் தொழில் ஆற்றுவதற்கு உதவி புரியும் கருவிகள் இரண்டு வகையாம். அவை கை, கால் முதலிய புறக் கருவியும், நினைத்தல் அறிதல் முதலிய வற்றைச் செய்யும் அகக் கருவியுமாம்.

அவற்றுள் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட அகக் கருவி நான்கு வகைப்படும். (1) எண்ணல் (2) அறிதல் (3) மீட்டும் எண்ணல் (4) வன்மை அடைதல் என்பனவாம். இவற்றை வட நூலார் முறையே மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனப் பெயர் கூறுவர். இந்நான்கையும் தமிழில் உட்கருவி என்பது போல் வடநூலார் அந்தக்கரணமென வழங்குவர்.

மனம் ஒன்றே செய் தொழிலின் சிறிது வேறுபாட்டால் நான்கு பெயர்களையும் பெற்றது என்பது உற்றுநோக்குவார்க்குத் தெற்றெனத்தெரியும். இவ்வாறு சிறிது வேறுபடும் மன நிலையை யுணர்ந்து பெயர்கள் தனித்தனிவைத்திருத்தல் நம் முன்னோர் கண்ட நுட்பங்கள் பலவற்றுள்ளும் தலைசிறந்த தொன்றும் என்பதே முடிவாகக் கொள்க.

இதனால், மனம் ஒன்றே என்பதும், சிறிது வேறுபடும் உண்மையால் வேறு பெயர்களை அடைந்தது என்பதும் விளங்குகின்றன.

இதயம் அல்லது மனத்தீடம்

மலர்மிசை ஏகிஞன் என்ற திருக்குறளில் மலர் என்னும் மொழிக்குப் பரிமேலழகர் உள்ளக் கமலம் என விசேட உரையில் குறித்திருப்பதாலும், “மனத்தாமரை” என ஞானவாசிட்டம் என்னும் நூலில் மொழிவதாலும் உளத் திருமலர் என குடர சூருபர சுவாமிகள் விளக்கியருளலாலும் மனத்திற்கு நிலைக்களமாக இருக்கும் இதயம் தாமரைமலர் போல இருக்கின்றது என்பது தெரியவரும்.

“மன முகிழ்த்த சருணீக்கி மலர்விக்கும்” (பெரிய புராணம்) “குவியு மனமரு” (க்ஷேத்திரக்கோவை) என மலருக்குள்ள குவிதல் மலர்தல் ஆகிய தொழில்கள் மனத்திற்கும் வந்திருப்பன மனத்தாமரை என்பதையே வலியுறுத்துகின்றன. வடநூலார் இருதய கமலம் என இக்கருத்துடனேயே வழங்கியிருக்கின்றனர்.

தற்காலத்திலுள்ள உடல் நூற் புலவர் இடது மார்பின் கண் ஆறு ஏழு விலா எலும்புகளுக்கு இடையில் தாமரை மொக்கு, ஒன்றைத் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டாற் போல் விளங்குவதனைக் கண்கூடாகக் காட்டுவதுடன், படங்கள் வரைந்து அவற்றின் மூலமாகவும் விளக்குகின்றனர். இதயத்தின் வடிவ அளவு ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் வலக்கை விரல்களை மூடிய (முஷ்டி) அளவு இருக்குமென்று உரைப்பர்.

திருக்குறள் நிகண்டு முதலிய நூல்களில் மனத்திற்குப் பெயர்கள் வந்துள்ளன. அவற்றுள் சிலவற்றை மாத் திரம் இங்குக் குறிப்பிடுகின்றேன். அவை அகம், ஆகம், உரம், உள், உளம், நெஞ்சு என்பனவாம். இப் பெயர்கள் இதயத்திற்குப் பெயராகிப் பின்னரே மனத்திற்குப் பெயராய் வந்துள்ளன. இவ்வாறு வருவனவற்றைத் தமிழ் இலக்கண நூலார் ஆகுபெயரென வழங்கா நிற்பர்.

மனத்தின் பெயர்களும் ஆட்சியும்

உள் என்ற முதனிலையிலிருந்து உளம், உள்ளம், உள்ளல், உள்ளுதல், உள்ள, உள்ளி, உள்ளியது, உள்ளுவன், உள்ளான், உள்ளற்க. எனவும் நெஞ்சு என்னும் முதனிலையிலிருந்து நெஞ்சம், நெஞ்சில் நெஞ்சத்தார் எனவும், மனம் என்னும் முதனிலையிலிருந்து மனத்து, மனத்தது, மனக்கு எனவும் திருக்குறள், கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களிலே பெரும்பாலும் எடுத்தாளப் பெறுவதுடன், திருக்குறளில் எண் என்ற முதனிலையிலிருந்து எண்ணிய, எண்ணியாங்கு, எண்ணியார் என இச்சொல் அருகியும் வழங்கியதாகவும் தெரிகின்றன.

மேற் கூறியவைகளிலிருந்து உள், எண்ணம், நெஞ்சு, மனம் என்ற சொற்களே பழைய நூல்களிலே மனத்திற்குப் பெயர்களாக எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன என்பது தெரிகின்றது.

உள் - கலித்தொகை. (இ. வை, அ, பதிப்பு) பக்கம் 189, 911.

உளம் - கலித்தொகை. பக்கம் 473

உள்ளம் - திருக்குறள் 1170. கலி. பக்கம் 758.

உள்ளியது - திருக்குறள் 309.

உள்ளா - கலித்தொகை 349, 495.

உள்ளாது - கலி. 480.

உள்ளுதல் - கலி. 114.

நெஞ்சு - குறள் 276. கலி. பக்கம் 117, 181, 852.

சிலப். (உ. வே. சா.) பக்கம் 87.

மனம் - கலி. 183, 282 706, 902, சிலப் - 391, 409.

மனத்தது - குறள் 278. எண்ணிய, எண்ணியார், குறள் 666.

மனப் பண்பு

மனம் தொழிற்படுகின்ற விதத்தினால் குணம் பல வாகத் தோன்றுகின்றன. அவை தெளிவாக இருத்தல், வேகமாக இருத்தல், அறியாதிருத்தல், என மூன்று வகைப்படும். இவற்றை முக்குணமென அறிஞர் எடுத்தாள்வர்.

1. தெளிவாக இருத்தலாவது — எடுத்துக் கொண்ட பொருளை மனம் நன்றாக அறிதலோடு இன்பத்தை யுண்டாக்கும் அமைதியுடன் இருக்கும் நிலையாம். இந்நிலையை வடநூலார் சாந்தமென்று வழங்குவர்.

2. வேகமாக இருத்தலென்பது — மனம் எடுத்துக் கொண்ட தொழிலில் வேகமாக செல்லும் நிலையை. இதனை வடநூலார் இராசதம் என அழைப்பர்.

3. அறியா திருத்தலென்பது — பொருளை நன்றாக அறியாமல் மெதுவாக மனம் தொழிற்படும் நிலையாம். இதனை வடநூல் வல்லார் தாமதம் என்று பகர்வர்.

மேற்கூறிய மூன்று குணங்களும் மக்களுக்கு மாறிக் கொண்டே யிருக்கும் என்ற உண்மை இலக்கணக்கொத்து நூலாசிரியர் “ முக்குண வசத்தான் முறை மறந்து உரைக்கும் ” என எடுத்துக் கூறுவதால் இனிதுணரக் கிடக்கின்றது.

குணம், பண்பு, தன்மை என்பன ஒரு பொருட் கிளவி. இனி குணங்களின் பயன் யாது என்பதை ஆராய்வோம்.

குணங்களின் பயன்.

சாந்த குணத்தினால், வாய்மை, மேன்மை, தவம் முதலியன உண்டாகும். இராஜத குணத்தினால், கல்வி, கேள்வி, ஊக்கம் முதலியன தோன்றும். தாமத குணத்தினால் நெடுந்தூயில், தீயநடை முதலியன உண்டாகும்.

ஒவ்வொருவரிடத்திலும் முக் குணங்களும் மாறிக்கொண்டே யிருந்தபோதிலும், பழக்கத்தால் பெரும்பாலும் நன்மை யுண்டாக்கக் கூடிய குணங்களைப் பெற முயற்சி செய்யவேண்டும். இயற்கையிலேயே நற் குணங்கள் பொருந்தி யிருந்த போதிலும் செயற்கையால் மாறுபாடு எய்துவதுண்டு. பழக்கத்தால் தீய குணமுடையாரும் நற்குண மடைவதும் உண்டு. இதனை 'ஆண்மாக்கள் சார்ந்ததன் வண்ணம்' என்று சித்தாந்தத்தில் விளக்கி யிருப்பதால் புலனாகிறது. குன்றன்னாரைச் சாரின் குன்றிய சீர்மையராயினும் மாண்புடையராக இலங்குவார். என நாலடியார் தெரிவிப்பதோடு கல்வி, கேள்வி முதலிய அதிகாரங்களோடு நிறுத்தாமல் நல்லினஞ்சார்தல், பெரியாரைத் துணைக்கோடல் எனினும் அதிகாரங்களைச் சேரவைத்திருத்தலினால் நற் குணங்களைப் பெற இதுவும் ஓர் கருவி என்பது நன்கு தெரிந்துகொள்ள இடமுண்டு.

மழைத் தண்ணீர் ஒரே விதமாக எங்கும் பெய்த போதிலும், செம்மண் பூமியில் அம் மண்ணிறத்தையும் ஆற்றினிடத்து ஆற்றுகீர்த்தன்மையையும் கடல் நீரிடத்து கடல் நீர்த்தன்மையையும் அடைந்து அவற்றோடு ஒன்றுபட்டு விளங்குவதைப்போல் மனிதர்களும் சேர்ந்தாருடைய குணங்களைப் பெற்று விளங்குவர்.

"கடல்சார்ந்தம் இன்னீர்ப் பிறக்கும் மலைசார்ந்தம்

உப்பின் ஓவரி பிறத்தலால் தத்தம் இனத்தினையால்வர்."

என மாறுபட வந்திருக்கிறதே எனின்; பின்னர்க் கூறுங்கருத்தை நோக்கியும், ஒரு முடிவுக்கு வருதல் சாலும்.

செயற்கையால் மனம் மாறுபடாத தன்மை கற்றுத்தேர்ந்த பேரறிவையுடைய சிலர்க்கு மாத்திரம் பொருந்துதலாலும்; அறிவுடையவர்களிலும் பலர் சார்ந்தவர்களு

டைய குணத்தையே அடைவதாலும், இம்மேற்கோளை எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கையாளுதல் பொருந்தாது.

“ எந் நிலத்து வித்து இடினுங் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா ” என்ற செய்யுட்பகுதி, செயற்கையால் பயனில்லை என்பதை விளக்குகின்றதே யெனின், கூறுதும்.

சிறிதும் இசைப்பயிற்சி யில்லாதவன் ஒருவன் இசைவல்லான் பாடிய இனிய பாட்டின் இன்பத்தை, ஏற்று நுகரும் ஆற்றல் இல்லாமையால் பயனடைய முடியாத வாறு போல, இயற்கையில் சிறிதும் அறிவு இல்லாதவனுக்கு மாத்திரம் நல்லோர் செயற்கையால் பயனில்லை என்று கூறியதே யன்றி, மற்றெல்லாருக்கும் இவ்வவமை ஒவ்வாதெனக் கொள்க.

ஒருவற்கு நற்குணங்களைப் பெற அவர் இருத்தலோடு பெரியாரைத் (நற்குண முள்ளாரைத்) துணைக்கோடல் இன்றியமையாததாகும். இதுகூறும் கூறியவற்றால் மனோவேகக் குறைவுகளால் குணம் வேறுபடும் என்பதும், முக்குணங்களின் பயன் இவை என்பதும், சார்ந்தவரின் குணம் அடைதல் எளிதென்பதும், குற்றமுடையவராயினும் நல்லாரைச் சார்ந்தொழுகின் நலம் பெறுவர் என்பதும், நற்குணமடைய முயற்சி செய்தல் யாவார்க்கும் அவசியம் என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டன.

பெண்களின் மனம்.

இப் பெயரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே ஆடவர்களின் மனத்திற்கும் பெண்களின் மனத்திற்கும் வேறுபாடு கூறப்புகுதற் காகும் என்று சிலர் எண்ண இட முண்டாகும். பின்னர்க் கூறுவனவற்றை நோக்கி ஒரு முடிவுக்கு வருதலே நலமாகும்.

எல்லாராலும், என்றும், பாராட்டக்கூடிய ஓளவை யார் பெண்பாலரே யாம். இவர் கூறிய அனைத்தும், தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வன. இக்காலத்திலும் பெண்மக்களிற் சிலர் பேரறிஞராய்த் திகழ்கின்றார்கள். இவ்வாறிருக்கவும்,

“ மறங்கிளரு மதர்கெடுங் கண்ணியர்தம் மனமொன்றிற்
செறிந்துமுடன் பிரியமெனத் தெளிவுடையோர் செப்புதலால் ”

என அதிவீரராம பாண்டியரும்,

தெரிவையர் மனமெனக் கறங்கெனத் திரீந்தான்
எனக் கும்பரும்

மகளிர் மனம்போல வேறுபடும்

எனத் தீருவள்ளுவரும்,

கள்ளூற்ற உத்தற் கணங்குழையார் கருத்து

என்று கச்சியப்பரும்,

மனமொழி மெய்யொருக்கு மங்கைய ரசியர்

எனச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும், கூறியிருத்தலால், பெண்மனம் ஒன்றில் நிலைபெறாமல் வேறுபட்டுக் கொண்டேயிருக்கும் என்று தெரியவருகிறது. இக் கருத்துபற்றியே, ‘தையல் சொற்கேளேல்’ என ஒளவைப்பிராட்டியாரும் மொழிந்துள்ளார்.

பெண்மக்கள் கணவனுடன் வாழவேண்டிய முறை கூறுமிடத்து, மந்திரிபோலத் தன் கணவனுக்கு புத்தி சொல்லும் ஆற்றல் அமைந்திருக்கவேண்டும் என்று கூறுவதாலும், நோல்காப்பியம் முதலிய அரும் பெரும் நூல்களில், ‘குணம், நலன், கல்வி’ தலைவிக்கும் ஒத்து இருக்கவேண்டுமென்று இலக்கணங் கூறியிருத்தலினாலும், ‘உருவோடு அறிவுடையாள் இல்வாழ்க்கைப் பெண்ணென்பாள்’ என நான்மணிக்கடிகை இயற்றிய விளம்பிநாகனார் மொழிவதாலும், ‘பெருந் தடங்கட் பிறைநுத லார்க்கெலாம், பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்’ என மற்ரோரிடத்தில் கும்பரே சொல்லியிருத்தலாலும், பெண் பாலரும் ஆடவர்களைப்போலச் சிறந்த மனத்துடன் விளங்குவர் என்று தெரியவருகிறது.

முற் கூறியதற்கு இக் கருத்து மாறுபடுகின்றதே எவ்வாறு முடிவு செய்தல் நலம் என்னின், ஆடவர்களைப்

போலப் பெண்பாலரினும், அறிவுடையார், அறிவு இவர் என்று இரு பிரிவாகப் பிரித்துக் கொள்ளுதலே சாலவுஞ் சிறந்ததாகும். 'பெண்ணின் மனம் ஒருவழி நில்லாது' என்றது, சிறு இன்பங் காரணமாகக் கற்புத் துறந்து உறுதிப் பொருளை நினையாப் பெண்மக்களை மாத்திரமே குறிக்குந் தன்மையுடையது.

இதனால் பெண்கள் நிலைத்த மன முடையார், நிலையிலச மனமுடையார் என இரு வகைப் படுவர் என்பதும், பொது மகளிரையே இலக்கியங்களில் இழிவாகக் கூறப்பட்டது என்பதும், ஆடவர்களைப்போலப் பெண்களினும் சிறந்த பெண்கள் உண்டு என்பதும் முடிவாகக் கொள்க.

மனப் பயிற்சி.

உடல் நூல் வல்லார், உடல், பயிற்சிபெறுவதனால் தான் உறுதியுறும் என்று உரைப்பதைப் போலவே, உள நூல் வல்லுநரும், உளம் பயிற்சிசெய்வதனால் தான் உர மடையும் என்று இயம்புகின்றனர்.

உடற்பயிற்சி செய்து உடல் வன்மை பெற்றான் ஒருவன், பல மக்கள் கூடி அசைக்க முடியாத பார முள்ள கருங்கல் அல்லது யானையை எளிதாகத் தன் உடலில் ஏற்று வினையுட்காக வேடிக்கை காட்டுகின்றான். இதைப் பார்த்த பலரும் வியப்பெய்துகின்றனர். ஆனால், அவன் உடற்பயிற்சிபெறும்போது முதன் முதலில் யானையையோ கருங்கல்லையோ தூக்கி இருக்கமுடியாது. முறையாகச் சிறிது சிறிது கனமுள்ள பொருள்களைத் தூக்கிப், பின்னரே தான் யானையை எளிதில் ஏற்றும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கின்றான் என்பது அறிவுடையார்க்கு நன்கு தெரிந்ததே. இதேபோல, சிறிது சிறிதாக ஒவ்வொரு பொருளின் தன்மையையும் எண்ணி எண்ணி, மனமும் உரம் எய்துதல் வேண்டும். ஆராய்ந்து பார்க்காதவ னிடத்தில் ஒரு பொருளைப் பற்றிக் கூறினால், சுமக்கும் ஆற்றலில்லாதவன் பெரிய மூட்டையைக் கண்டு பய மடைதல் போலப் பய மடைவான்.

ஆகாரங் கொண்டு உடல் வளர்ச்சி யடைதல்போல, ஆராயும் விஷயங்களைக் கொண்டுதான் மனம் வளர்ச்சி

யடைய முடியும். உடல், உணவு குறையினுங் கூடினும் துன்புறுதல்போல, மனமும் ஆராய்தல் கூடின் வருந்தும். இதனை 'மிகினுங் குறையினு நோய் செய்யும்' என்ற தீருக் குறளுக்கு, 'மன மொழி மெய்களாற் செய்யுந் தொழில்களை அவை வருந்துதற்கு முன்னே யொழிதல், இவை இங்ஙன மன்றி செய்யின், அவை தத்தம் நிலையி னில்லாவாய் வருத் தும் என்பதாம்' என விசேட வுரையில் பரிமேலழகர் விளக்கமாக எடுத்து எழுதுவதால் தெரியவரும். மேலும் ஈக்கிர நீதியில், மிகு நடை முதலியன விரைவில் கிழத் தன்மை உண்டாக்கும் என உடற் பயிற்சியை மாத்திரங் கூறுது, மனப் பயிற்சி யாகிய கலை பயிலலும் அதிகப்படி கிழத் தன்மை உண்டாகும் எனக் கூறி யிருத்தலால், மிகை யான மனப் பயிற்சி கூடாது என்பது பெறப்படும். ஒரே சுவை யுடைய பொருளை மிகுதியாக உண்ண முடியாது. பல் சுவைப் பொருளை மாற்றிக் கொடுத்தால், எப்பொழு தும் உண்ணும் உணவைக் காட்டிலும் சிறிது மிகினும் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் போல, மன மாகிய வயிறு பல் சுவை நிறைந்த சரித்திரம், இலக்கியம், இலக்கணம், பொது நூல், இயற்கை நூல் முதலியவற்றை மாற்றிக் கொடுப்பின் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் இயல்பாகும். விரைவில் மனம் சலிப்பு எய்தாது. இதனை யறிந்தே பள்ளியில் மாணவர்களின் மனம் களைப்பு ஏற்படாமல் பாடங்களை முறையாகக் குறிப்பிட்டு ஒழுங்கு படுத்தி வைத்திருக் கின்றனர்.

மக்களிற் சிலர், பலர் கூறும் பொருள்களைத் தம் மனத் தில் விரைவாக ஏற்றுக் கொள்வதுடன், அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு பதில் சொல்லித் தாங்கள் செய்து கொண்டிருக் கும் வேலையையும் பிழை யின்றி முடிக்கின்றனர். பலர் ஒருவர் கூறியதையே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாமல், தாங்கள் துன்பப்படுவதுடன், பிறரையும் துன்புறுத்து கின்றனர் இவற்றிற்குக் காரணம் மனப் பயிற்சி யுடை மையும், இன்மையுமே யாம்.

மனம் பயிற்சியால் தான் உரம் அடையும் என்பதும், முறையாகப் பயிற்சி செய்தல் இன்றியமையாதது என்பதும், மனத்திற்கு உணவு பயிற்சிதான் என்பதும், பயிற்சி கூடின் குற்றம் என்பதும், பயிற்சியை வேறுவேறு ஆகக்

கொடுப்பின் களைப்பு விரைவில் அடையாது என்பதும், மனப் பயிற்சியால்தான் பலர் பல பொருள் கூறின் ஏற்றுக் கொள்ளும் இயல்பைப் பெற்றுள்ளார் என்பதும், இப்பிரிவால் தெரிய வருவனவாம்.

மனத்தின் ஆற்றலும் நோக்கமும்.

மனம் என்பது நினைக்கும் ஆற்றலுடையது என்று முன்பு ஆய்ந்தோம். எவ்வாறு சிறு விதையிலிருந்து அரசர் நாற்படையுடன் தங்கி இளைப்பாற நிழலைச் செய்யும் பல கிளை இலை காய் கனி நிறைந்த ஆலமரம் உண்டாகின்றதோ அஃதேபோல பற்பல செயற் கரிய செய்கைகளை முடிக்கும் பற்பல செய்கைகளுக்கும் வித்தாவது மனத்தி னூற்றலே யாம்.

பூமியில் புதைந்து கிடக்கும் பொன் மணிக் குவை போல மனத்தில் மறைந்து வெளி வராத சிறந்த எண்ணங்கள் நிறைந்து கிடக்கும் நிலையுமுண்டு.

இன்னும் சிறந்த விலையேறும் வயிரக் கல்லா யிருக்கலாம். பட்டை போடாத நிலையில் மதிப்பு சரியா யில்லாததைப் போல சிறந்த எண்ணங்களை வெளிக்காட்ட சமயம் வாய்க்காமல் ஒருவன் உயர்ந்த எண்ணங்களை வெளியார் புகழாத நிலையு முண்டு.

ஆற்று வெள்ளம் அணி மணியைப் பார்க்கவொட்டாமல் வேகமாக அடித்துச் செல்வதுபோல உயர்ந்த எண்ணமுடையாரைச் சேர்ந்தார் உயர் எண்ணம் வெளி வராமற் புரட்டி விடுகின்ற நிலையையும் காணலாம்.

சிறந்த வீர னொருவனைப் பலர் தாக்கிச் சித றடிப்பது போல மன ஆற்றலுள்ளாரை சிறு எண்ணமுள்ளார் பல்லாற்றினும் விளக்க முறாது உயர் எண்ணத்தை உடைத்து விடுவது முண்டு. மேற் கூறிய இவற்றின் றன்மை எல்லாம் நன் குணர்ந்தாராய் இருத்தலோடு பிற மக்களுக்கும் தமக்கும் நன்மை பயக்கும் நோக்க முடையாராய் மனத்தைப் பயிற்சி செய்தலே நன்மை யுண்டு பண்ணும். ஒளியுள்ள மணியை விரும்பிப் பார்ப்பதுபோல நன் மனமுடையாரை நாளுந் விரும்பிப் போற்றுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

மின்சாரத்தின் ஆற்றலினால் பல வீடுகளையும் பற்பல நகரங்களையும் ஒரே காலத்தில் விளக்க முறச் செய்தல் போல மனோ வாற்றலினால் பற்பல குடும்பங்களையும் பற்பல ஊர்களையும் விளக்கமுற இயக்கலாம்.

மன நலமுடையாரைத் தீயோர் சுண்டு அஞ்சுவர். அஞ்சாமல் ஓரமயத்தில் எதிர்த்தாலும் திண்மையுடைய கட்டுத் தறியினை யசைத்து அலுத்துப் போகும் கைம்மா வைப்போல, சும்மா கலங்கி யிருப்பதோடு பின் னொருக் காலும் வாய் திறவார்.

நன் னோக்க முடையா ராயின் பண்பட்ட பெரியோர் நன்மொழிக் கிணங்கி நலம் பல பெறுவர். மனத்தின் ஆற்றலினாலேயே மக்கள் பலர் போற்றுகின்றனர். மனத் திறனில்லா மக்கள் பெரும் பொருள் கிடைத்தாலும் அதன் பயனை யடையார்.

மனத் திறலுடையார்க்கு இடம் பொருள் ஏவல் இல் லாதிருப்பினும் இருக்கின்ற நிலைக்கு இருநில மக்கள் ஏற் பாடு செய்வர்.

மனத் திறல் இல்லார்க்கு இடம் பொருள் ஏவல் இருப் பினும் இல்லாத நிலையி லிகழப் படுவர்.

எதனை விரும்பிப் பல்கால் நினைக்கின்றாரோ அதனை யடைந்து விடுவார். புகழை விரும்பின் புகழ், பல பொறிகளிலே (இயந்திரங்கள்) தம் பொறியை (மனத்தைச் செலுத்தினால் பொறி வல்லவன் ஆவான். பற்பல புத்தகங் களை ஆராயின் ஆராய்ச்சி நிலை ஏற்படுகின்றது. இவற்றை யெல்லாம் விட்டு உயர் குணங்களையே நாடி உள்ளின் குணக்குன்றாய் ஆய்விடுகின்றான். குற்றம் பல குறித்துத் திரியின் யாவரும் அஞ்சும் குற்றவாளியாய்த் திரிவான். ஆகையால் 'நினைப் பெல்லாம் வீண் ஆகா' இவற்றை யெல் லாம் உள்ளடக்கியே நம் பொய்யா மொழியார் 'உள்ளுவ தெல்லாம் உயர் வுள்ளல்' என்றும் ஒள்ளிய மஃணிக்க மணி விளக்கினுற் கொள்ளவைத்தார் என்க.

மனத்தின் வேகம்.

வேகமாகச் செல்லுந் தன்மை யுடையது காற்று. இதனால் வேகத்திற்குக் காற்றை உவமிப்பது வழக்கம். மனம் காற்றைச் காட்டிலும் மிகுந்த வேக முடையது. இதனைச், 'செலவு மிகுந்த சிந்தையினில்' எனச் சேக்கிழார் பெருமான் கூறுவதால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மிகவும் வேகமாக வருதலுக்கு மனத்தினையே பல நூலாசிரியரும் உவமித்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் சில :

மனத்தினுங் கடிதுவந்து மருந்துகள் பிசைந்து ஆர்த்தார்.

—பெரியபுராணம்.

மனத்தினும் முடுகு

—ஞானவாசிட்டம்.

மனக்குல மிடைந்து பின்காட்ட விசைகொண்டாடும்.

—அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்.

மனத்தினுங் கடிது செல்வேன்

—இராமாயணம்.

திக்கொடு திகாந்தமும் மனவேக மென்னைவே

சென்றோடி யாடி வருவீர்.

—தாயுமானார்.

கடல், மலை முதலிய இடங்கள் இடையிட்டு இருந்தாலும், பல காலத்திற்கு அப்பால் இருந்தாலும், பல ஆண்டுகள் கடந்தாலும், நாம் பார்த்துப் பழகிய பொருளினிடத்து மிகவும் விரைவாகச் சென்று காணுந் தன்மை மனத்திற்கே உண்டு.

மேலே கூறியவற்றிலிருந்து மனம் வேகமாகச் செல்லும் இயல்புடையது எனல் விளங்குகிறது. மனத்திற்குச் செல்லும் ஆற்றல் உண்டா? என்ற ஐயம் தோன்றலாம்.

நாம் நடந்து செல்வதுபோலச் செல்லுந் தன்மை கிடையாது. முன் கண்டு கேட்டறிந்துள்ள பாவனைகள் மனத்தில் தங்கியிருக்கின்றன. அவற்றை நினைத்த மாத்திரத்தில் மனம் கண் முன் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு ஊன்றி நினைக்கும்போது, எதிரில் இருக்கும் பொருள்கள் தெரிவதில்லை. ஆதலால், மனம் வேறிடத்திற்குச் சென்றதாக எண்ணுகிறோம். 1170 ஆம் குறளின் விசேட வுரையில்,

பரிமேலழகர், 'மனத்திற்குச் செலவாவது நினைவே யாகலான்' எனக் குறித்திருப்பதால், நன்கு தெரிகிறது. மனஞ் செல்வதாக வைத்துக்கொண்டால் என் எனில், பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் பார்த்த ஊர் அல்லது வீட்டை நினைத்த மாத்திரத்தில் கண்முன் பார்ப்பதாகக் கருதுகிறான். ஆனால், தற்காலம் வேறுவிதமாக மாற்றியமைத்திருந்தால், (மாற்றியுள்ள) உருவம் நினைத்தவனுக்குத் தெரியாது, நேரே சென்று பார்வையிடின், மாற்றியமைத்ததும் தெரிகிறது. இதேபோல, மனஞ் சென்றிருக்குமாயின், மாற்றிய வடிவமும் மனத்திற்குத் தெரியவேண்டும். ஆதலால், அவ்வாறு கொள்ளுதல் பொருந்தாது. முன்னர்க்காலம் இடையிட்ட பொருள்களும், நாடு இடையிட்டவையுந் தெரியும் என்றது ஊகித்தறிதலைத்தான் என்று கொள்க.

இதனால், மனம் வேகமாகச் செல்லுதல் என்ன என்பதும், முன் பார்த்த பொருள்தான் மனக் கண்முன் தெரியும் என்பதும், முடிவாகக் கொள்க.

மன நலத்தை மறைக்க முடியுமா ?

'மன நலமே மன்னுயிர்க் காக்கம்' என்றார் வள்ளுவர். மன்னுயிர்க்கு ஆக்கந் தருவ தாகிய மன நலத்தை மறைக்க இயலாது. மன நல முடையார்க்கு மறுவில் பொருள் வந்தாலும், மதிக்கும் ஏற்றம் உற்றாலும், உடனே நலம் பல பயக்கும் அறிகுறியைக் காணலாம்.

மன நல முடையார் பல்காலும் எண்ணிய எண்ணத்தால் மக்கள் பயனடைந்தே தீருவர். மன நலத்தை மக்கள் பலர் காண்பதில் நம் நன்மை யாதுளது என்று மறைப்பினும், நினைப்பின் வழி உரை, உரையின் வழி செயல் ஆகிய சொற் செயல்களாலே ஓர்ந்துணர்ந்து அறிய இடமுண்டாக்கி வீடுகின்றன.

சிறு முளை எப்போதும் அவ்வாறே யிருக்குமா? தளிர்ந்துப், பூத்துக், காய்த்துக், கனியாகி, இன்பந்தருகின்ற தல்லவா? அஃதே போல், நல் லெண்ணம் உரையாலும், செயலாலும் வளர்ந்து, மக்கட்கு, வளப்பமுறச் செய்து

விடும். ஆகையால் எண்ணத்தை எவ்வாறு மறைக்க இயலும்? தீய எண்ண முடையாரும், சமயம் வாய்த்துழித் தீமை செய்வதால் உணர இடங் கொடுத்தே தீரும். சில நாள் வேண்டுமானால், தெரியாமல் மறைக்கலாம். பலாக் கனியைப் பார்க்காவிட்டாலும், மணத்தால் அறிந்து கொள்வதுபோலக், காரியத்தால் கண்ணுங் கருத்தும் வெளிப்படு மல்லவா? பண்பட்ட நிலத்தைப் பல னுள்ள விதை யடைந்தாற்போல, பண்பட் டுள்ள மனத்தில் எழுந்த எண்ணம் நன்மை யான செயலை யுண்டாக்காது இருக்குமோ? ஆகவே, மன நல முடையார் வெளிப்படையாக இல்லாவிட்டாலும், உற்று நோக்குவார்க்கு விளங்காமற் போகாது என்பதும், காரியத்தால் மன நல முடையாரையும், மன நல மில்லாரையும் யாவரும் எளிதில் அறிந்து விடுவர் என்பதும், உயிர்க்கு ஆக்கந் தருவது மன நலமே என்பதும் முடிவாகக் கொள்ளக் கிடக்கின்றன.

எனத்தானு மெஞ்ஞான்றும் யார்க்கு மனத்தானு

மாணசெய் யாமை தலை.

மனந்தாயார்க்கு வச்சம்நன் றுகும்.

மனநலத்தி னொரு மறுமை.

என்னும் பேரீயாமொழியார் பொன்னுரைகள் போற்றிப் படிப்பார்க்குப் புத்துணர்ச்சி யூட்டா நிற்கும்.

கல்வியும் மனமும்.

கற்ற கல்வியி னளவிற்குத் தக்க வாறு தான் மனம் அகல மடைந்திருக்கும். இதனை அதிவீரராமபாண்டியர், னைநடதத்தின்கண், 'கல்வியி னகன்றிடு கருணைவேந்த ளுளத்து' என்று கூறுகின்றார்.

கல்வி என்னுங் கருவியினால், ஐய(மாகிய கசடு) மணலைத் தோண்ட, உயர்ந்த உண்மைக் கருத்துக்கள் என்னும் நல்ல நீர் ஊறும், மணல் தோண்டி யெடுக்காத கிணறு எவ்வாறு நன் னீரினால் உதவி செய்யாதோ, அதேபோல் கல்வியினால் விசால மடையா மனம் பயன்படுவ தில்லை.

மனத் தாமரை யாகிய மொக்குள் கல்வி என்னும் வண்டினால் தான் மலரவேண்டும்.

‘ மன முகிழ்த்த, சுரு ணீக்கி மலர்விக்குங் கலை ’

எனப், பெரிய புராணத்தின்கண், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கல்வி பயிலத் தொடங்கினார் என்ற பொருளைத் தெரிவிக்க வந்த சேக்கிழார் பெருமான் கலைப் பெருமையை நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றார்.

ஒருவர் பாடிய பாடல்களைத் திருப்பிச் சொல்லும் இயந்திரம் போலச், சில பாடல்களையோ, வசனப் பகுதிகளையோ கற்றுக் கொள்வது கல்வி யாகாது.

மனக் கோட்டம் நீங்குவதுடன், நூல்களின் கருத்து இன்னது என்று மனத்தில் பதிய வேண்டியது இன்றியமையாத தாகும். அவ்வாறு பதிந்திருக்கும் பொருள் களைத் தனியே சிந்தித்துத் தெளிய வேண்டும். பலகலையுங் கற்றுணர்ந்த தெளிவினால், ‘ முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும் ’ என நன்னூலார் கூறியிருக்கின்றார். மும்முறை ஒரு பொருளைப்பற்றிச் சிந்தித்த இடத்தில், ஐய மறத் தெரிந்து கொள்வதுடன், பிறருக்கும் சொல்ல வேண்டிய முறையுடன் எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் பெறுவான். இவ் விதங் கற்ற கல்வி மனத்தை விட்டு ஒரு நாளும் அகலாது.

‘ பெற்ற தாய் தனை மக.....கற்ற நெஞ்சகம் கலை மறந்தாலும் ’ என உம்மை கொடுத்து, மறக்காது என்னும் பொருளில், இராமலிங்க சுவாமிகள் தமது கருத்தை விளக்கி யருளி யிருக்கின்றார்கள்.

நமிழ் மறை யருளித் தண் ணருள் செய்த வள்ளுவர், கற்ற கல்வி ஏழு பிறவியில் சென்று உதவி செய்யும் ஆற்றல் உள்ளது என்னுங் கருத்தை,

‘ ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்கு
எழுமைக்கு மேமாப் புடைத்து ’

என்ற திருக்குறளினால் நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றார்.

இக் கருத்தினையே, கவிச்சக்கிரவர்த்தி யாகிய கம்பர்

‘ ஆறிய அறிஞன் கூறி.....

.....

தேறிய மனத்தான் செய்த நல்வினைப் பயன்களெல்லாம்
மாரிய பிறப்பிற் றேடி வருவபோல் வந்த வன்றே ’
என்றனர்.

முற் காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும், எதிர்
காலத்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளையும், தாம் இல்லாத இடங்
களில் நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகளையும் தெரியும் ஆற்றல் கல்வி
யுள்ள மனத்தை யுடையவர்களுக்குத் தான் அமையும்.
இக் கருத்தினையே,

‘ கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர் ’

‘ கற்றோர்க்கு மூன்று விழி ’

என்று முன்னோர் கூறியிருக்கின்றார். ஒரு ஆசிரியரிடத்
துப் பல மாணவர்கள் படிக்கின்றார்கள். படிக்கிறவர்கள்
எல்லாரும் ஒரே நிலையில் இருப்ப தில்லை. காரணம், கல்வி
யாற் பண்படுத்தப் பெற்ற அளவிற்குத் தக்கவாறு தான்
கல்வி பதிந்திருக்கும்.

கலைகளில் சிலர் பல ஆண்டு பயின்று, அரிதாகத்
தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய பொருள்களை யெல்லாம் மிக
எளிதாகத் தெரிந்து கூறுவதைக் கண்கூடாகப் பார்க்
கிறோம். இவ்வித உயரிய ஆற்றல் முன் பிறவிகளில்
கற்றுள்ள கல்வி வந்து உதவி செய்கின்றது என்பதையே
தெரிவிக்கின்றது. இதனை (உலக மக்கள் இக்கருத்துட
னையே), பொதுவாக, ‘ விட்ட குறை, தொட்ட குறை ’
என்று கூறுவார்கள்.

‘ முந்தைய யறிவின் ரொடர்ச்சிவினான் முகைத்த மலரின் வாசம்போற்
சிந்தை மலர வுடன்மலருஞ் செவ்வி யுணர்வு சிறந்ததால் ’

விட்ட—(முற் பிறவிகளில் பலகால் பயின்று) விட்ட

தொட்ட—முற் பிறவிகளில் செய்யத் தொடங்கிய

‘குலவுமறையும் பலகலையும் கொளுத்துவதன்முன் கொண்டமைந்து,
நிலவுமுணர்வின் நிறம் கண்டு’

எனச் சேக்கிழார் பெருமான், சண்டேசுவர புராணத்தில்,
விளக்கி யிருக்கின்றார்.

‘வைத்ததொரு கல்வி மனப் பழக்கம்’

என ஒளவையார் கல்வி மனப் பழக்கம் என்பதையே
விளக்கி யிருக்கின்றார். மனப் பண்பிற்குக் கல்வி இன்றி
யமையாதது என்பதும், கல்வியால் தான் மனம் விசால
மடையும் என்பதும் மனப் பண்பிற்கு ஏற்றவாறு தான்
பொருள்களை (எடுத்து) பதித்துக் கொள்ளும் தன்மையுடையது
என்பதும், முற் பிறவிகளிற் கற்ற கல்வி
யளவிற்குத் தக இப் பிறவியில் விளக்கமுறும் என்பதும்,
ஆதலால் கல்வியை கற்க வேண்டியது இன்றியமையாதது
என்பதும், முற் பிறவிகளில் படிக்காதவர்களுக்குக் கல்வி
வருவது சற்று வருத்தமாகத் தோன்றும், பொருள்கள்
மனத்திற் பதிய பல நாட்கள் செல்லும், ஆனால் இதற்கு
அஞ்சிக் கற்காது விட்டுவிடல் கூடாது என்பதும்; இப்
பிறவியில் மாத்திரம் படிப்பவர்களுக்கு முயற்சியின்
அளவு கல்வி பதியும், முயற்சிக்குமேல் பதியாது என்ப
தும், இப் பகுதியின் முக்கிய குறிப்புக்களாகும்.

கற்பனை.

கற்பனை என்பது மனன் உணர்வால் ஒன்றனைப்
பொருந்துமாறு அமைத்து மகிழ்ச் செய்யுந் தன்மைக்குப்
பெயராகும், இத் தன்மையை எய்துதற்கு உலகியல்,
கல்வி யறிவு இவ்விரண்டு முடையாராலே மக்கள் ஏற்று
மகிழ அழகு படுத்துகின்றவை எவையோ அவையே
சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்படும். இத்திறனாற்றான் மக்கள்
வர வர உலகில் முன்னேற்றத்தினையும் நன்மையையும்
அடைந்து வருகின்றார்கள், இத்திறன் மனத்திற்கு இல்லை
யானால் புதிய மாறுதலை உலகில் காண முடியாது.

தூக்கணங் குருவியால் கட்டப்படும் கூடு பார்வைக்கு வெகு அழகாகக் காணப்படுகின்றது. செயற்கையாகச் செய்ய வேண்டுமென்றால் கூடச் செய்வது அருமையாகும். ஆனாலும் பல ஆண்டிற்கு முன் அமைத்தபடிதான் தூக்கணங் குருவி இன்று கூடு கட்டுகின்றது மனிதனால் சென்ற ஆண்டிற்கட்டின வீட்டைவிட இந்த ஆண்டு கட்டும் வீடு பல நன்மையுள்ள மாறுதலுடன் காணப்படுகின்றது. ஆகையால், கற்பனை என்ற ஆற்றல் மனிதனின் மனத்தில் இயல்பாகவுள்ள ஒரு தன்மையாகும்.

இக் கற்பனையாகிய ஆற்றல் கவிஞர், சித்திரம் வரைவோர், சிற்பி ஆகிய இவர்களிடம் சிறந்திருப்பதைக் காணலாம். கற்பனையின் ஆற்றலாற்றான் மனிதன். விடத்தன்மை வாய்ந்த பொருளைக்கூட மருந்தாகவும், தொடர் கெடுதி யுண்டாக்கும் மின் ஒளியையும் பல வேலைகளைச் செய்யவும் உபயோகப்படுத்துகின்றான்.

இக் கற்பனையின் ஆற்றலாலே தான் புதிய கருத்துக் களைப்பல மக்களுடைய மனத்திற் பதிவிடப்பதுடன் அவரவர்களுடைய மனத்தையே தன் வயப்படுத்தி விடுகின்றான் கற்பனையாளன்.

கற்பனையானது அவரவர்கள் முன் தெரிந்துகொண்டள்ள முன்னறிவிற்கும் இயற்கையான மனன் உணர்வுக்குந் தக்கவாறு மாறுதல் அடையும். இவ்வாற்றலால் தான் ஒரு உபயோகத்திற்குரிய ஒரு பொருளையே பலவிதமாக உண்டாக்குகின்றார்கள். ஒரு கருத்தையே பல கவிஞர்கள் பல விதமாகப் புனைந் துரைக்கின்றார்கள். இவ்வாற்றல் கொண்டு பல வகையான (பொறிகள்) இயந்திரங்கள் உண்டாக்கப்படுகின்றன.

முற்காலத்தில் மக்கள் கற்பனையில் அதிகமாக ஈடுபடாத காரணத்தால் வாழ்க்கைக்குவேண்டிய பலபொருள் அக்காலத்தில் வேண்டாமலே வாழ்ந்துள்ளார்கள்.

கற்பனையும் கவியும்.

ஒரு புலவனாற் செய்யப்பட்ட கற்பனையோடு கூடிய கவிஷய ஆராய்வு ஆராய, புதிய பொருள் உண்டாகும் நயம்

பொருந்தியதாக இருக்கும். இவ்வித கற்பனையோடு கூடிய செய்யுட்கள் தமிழ் மொழியுள் பற்பல உள்ளன. இங்கு உதாரணமாக இரண்டொரு செய்யுட்களை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டுதலே நோக்கமாகும்.

மருத நிலத்தின் வளப்பத்தைச் சொல்ல வந்த கம்பர் மருத நிலமானது மிக்க செழுமையாக இருக்கிறதென்றாவது நீர் வளப்பமுள்ளது என்றாவது, பல நீர்ப் பூக்களை யுடைமையான் செழுமை மிக்கது என்றாவது கூறலா மல்லவா? அவ்விதம் கூறாமல் கம்பர் மயில், தாமரை, குவளை, வண்டு இவை கம்பர் மனத்திற்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தன. இவற்றை வைத்து மருத நில வளப்பம் வள முறுவதுடன் பாட்டும் வளமுற வேண்டும் என எண்ணினார். மயிலாடவும் ஆட்டத்தைப் பார்க்கத் தக்கவாறு தாமரை தனது மலராகிய விளக்கைக் காட்டவும். குவளை மலர்கள் நாடகம் பார்ப்பவர் கண்களாகவும் அலைகள் திரைச் சீலையாகவும் வண்டுகளின் இனிய ஓசை யாழாகவும், மருதம் கவலையின்றி வீற்றிருக்கும் தலைமைத் தன்மையுடையவராகவும் ஓர் புதிய நாடக அரங்கு கற்பனையால் மருத நிலத்தில் இருக்கிறது என்று படிப்போருள்ளத்தில் பதிய வைக்கின்றார். அச்செய்யுள்,

“தண்டலை மயில்களாடத் தாமரை விளக்கத் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்கக் குவளை கண்விழித்துநோக்கத்
தெண்டிரை எழினிகாட்டத் தேம்பிழி மகையாழின்
வண்டுகளினி துபாட மருதம் வீற்றிருக்கு மாதோ.”

நடனம், இசை, விளக்கு, திரை இவை நாடகத்திற்கு இன்றியமையாத பொருள்களல்லவா?

இவ்வாறே மனனுணர்வால் புகழேந்திப் புலவர் தமது நளவெண்பாவில் அழகுபடுத்தும் செய்யுட்கள் உள, அவற்றில் ஒன்று மாத்திரம் குறிக்கின்றேன்.

தலைவராயுள்ளோர் வெளிவரின் வெளிவருவதற்கடையாளமாகச் சின்னம் ஒலிக்க, மெய்காவற்காரர் கூடவர, வரவேற்புமாதே தோளில் அசைய, மெதுவாக நடப்பார்

களல்லவா. இதனை மனத்திலெண்ணி அந்திக் காலத்தை அழகுபடுத்தியுள்ளார். அது,

“ மல்விகையே வெண்சங்கா வண்டே வான்கருப்பு
வில்லி கண்தெரிந்து மெய்காப்ப—மூல்லையெனும்
மென்மலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மலை அந்திப் பொழுது.”

என்ற செய்யுளேயாம். ஒரு வெண்பாவிலே உணர்ச்சியுடன் கூடிய பொருள் அமைதியுடன் அழகுபடுத்துதல் சாதாரணப் புலவர்களால் முடியுமா?

மனங் கலங்காமை.

மனங் கலங்காமை என்பது மனம் சூன்பங்களால் வருந்தா திருத்தல் என்று பொருள் படும்.. இதனை வள்ளுவர் இடுக்கண் அழியாமை என்று புகல்வர்.

இவ் வுலகின்கண் உள்ள உழவ னாயினும், உயர் அரச னாயினும், ஆணாயினும் பெண்ணாயினும் சிற்சில நேரங்களில் மனங் கலங்குவ துண்டு. அவ்வாறு கலக்கங் கொண்டால், காரியங் கெடுவதுடன், பகைவரும் பரிகசிப்பதாம். மேற்கொண்டவற்றின் தடுமாற்றத்தால் வாழ்க்கையே தாழ் நிலை யடையும். ஆகையால் மனங் கலங்கா திருத்தல் யாவர்க்கும் வேண்டப்படுவ தாய ஓரரிய தன்மை யாகும். எடுத்த காரியம் அழிவு பெறுத லாலே தாமே இறந்து பட்டோர் பலர் ஆவர். இவர்கள் மன ஆற்ற லற்று மனங் கலங்கியவரே ஆவர் என்பது திண்ணம். இவற்றையெல்லாம் ஆய்ந் துணர்ந்த ‘வள்ளுவர்’ முடிவும் இடையூறும் பயனும் பார்த்துச் செய்ய வேண்டும் என்றும்’ வெள்ளத்தனைய இடும்பை யறிவுடையான், உள்ளத்தி னுள்ளக் கெடும்’ என்றுங் கூறுகிறார். ஆகவே ஒவ்வொருவரும் மனங் கலங்கா திருத்தல் வேண்டும். பெரும்பாலும் வறுமை, மெய்வருத்தம், ஊழ்வினை ஆகிய இவை மனத்தைக் கலக்குந் தன்மையன வாம், இவற்றாலும் மனத் தளர்ச்சி எய்தா திருத்தலே மேன்மை யாகும். மேற் கூறியவை கலங்கச் செய்யுமிடத்து மனங் கலங்கா திருத்தல் எவ்வாறு இயலும் என்ற ஐயம் எழும். அதற்கு ‘வள்ளுவர்’ மனங் கலங்கா திருத்தலோடு எடுத்த காரியத்தை இடையூறு

இன்றி இனிது முடிக்கலாம் என விடைபகர்வார் போன்று விளக்கி யுள்ளார். துன்பம் உண்டான இடத்தில் மனங்கலங்காமல் உண்மகிழ்ச்சியடைக. அவ்வுள்ள மகிழ்ச்சியாகிய மன எழுச்சியால் உண்டான இடுக்கண் நீங்குவதோடு எடுத்துக் கொண்ட காரியமும் முடிய ஏதுவாகும். இதனை 'இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை, அடுத்தார்வது அஃது ஒப்ப தில்' என்ற நன்மொழியால் நவீன்றுள்ளார்.

இன்னும் இன்னொமை (துன்பம்) வருதல் இயல்பு. எனினும் துன்பத்தையே இன்பமாக மாற்றி மனத்தில் எண்ணினால் எடுத்த காரியம் இனிது முடிவதுடன் பகைவரும் விரும்பக் கூடிய சிறப்புண்டாகும் எனினும் உயர்வழியைப் பின்பற்ற உதவி செய்துள்ளார்.

ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் மனங்கலங்கா திருப்பதோடு துன்பத்தையே இன்பமாகக் கருதி வாழக் கற்றுக் கொள்ளின் வாழ்விலே முடியாத காரியம் இராது என்பதே போந்த பொருளாகக் கொள்க.

இவ்விடுக்கண் உற்றால் இயல்பென்று சொல்லுந்தன்மை, ஆட்சி புரியும் மக்களுக்கும் பலரைச் சேர்த்து ஒன்றுபடுத்தும் உத்தமருக்கும் பலரிடம் பழகும் அலுவலகத்தார்க்கும் மிகவும் வேண்டப்படுவதொன்றாகும்.

மன அடக்கம்

அடக்கமும் அமைதியும், உற்று நோக்கின், வேறு வேறாகும் என்பது தெரியவரும். மனம் வெகு வேகமாகச் செல்லுந்தன்மையது. இத்தன்மையி லுள்ள மனத்தை அடக்கி யாளலே சிறப்பாகக் காணப்படுவது. நீராவி யின் ஆற்றலை அடக்கிக் குறித்த இடத்திற் செலுத்துவதால், பெரும் பயனடைதல் போல, மன வாற்றலைச் சிதறவிடாமல் பெரும்பயன் விளைக்கும் நல்வழியிற் செலுத்தவும், பிறர் குற்றம் கண்டு சிற்றமின்றி யிருக்கவும் பழக்கஞ் செய்தலே மன அடக்கம் ஆகும். முதலில் மனத்தைச் சிறிது சிறிதாகப் பழக்கிக்கொண்டு வரின், பின்னர் அமைதியின் தன்மை அடைதலும் கூடும். ளள்ளுவர் அடக்க முடைமை என்ற அதிகாரத்தில் முன்னர்ப் பொதுவாக அடக்கத்தின் பெருமையையும், முதலில் மெய் யடக்கத்தையும், இரண்

டாவதாக மொழியடக்கத்தையும் கூறி, ஈற்றில் மன வடக்கத்தையும் கூறினார்.

‘கதங்காத்துக் கற்றடங்கல் ஆற்றவான் செவ்வி
அதம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்த.’

மனத்தின்கண் கோபம் வராமற் பாதுகாக்கும் மன வடக்கம் உள்ளவனை அறந் தானே சென்றடையும் என்ற மேன்மையினையும் மிளிர வைத்துள்ளார். இக் கருத்துப் பற்றியே,

‘கேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கரல்
வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர்’

என்றார் நூலடி யாசிரியர். ‘மனம் போன போக் கெல்லாம் போக வேண்டாம்’ என்று சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார். மேற் கூறியவற்றால் மன வடக்கம் என்ன என்பதும், மன அடக்கம் உடையானே அறம் தானே அடையும் என்பதும், மன வடக்கத்தின் ஆற்றல்வேண்டிய இடத்துச் சிறக்கச் செய்தலை வினைக்கும் என்பதும் தெரிய வருகின்றன.

இவ் வுலகின்கண் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தார் தம் மோடு, கல்வி கேள்விகளிற் குறைந்தாரும், தம்மை ஒரு சேர வைத்து எண்ணுவார் என்று உலகியலில் எதிர்பார்த்து உயர்ந்தாரைக் குறைத்துக் கூறுவர். அதனால் தன்னை உயர் வென்று கருதுவோரைக் கண்டு தன் மனத்தை அடக்குதல் இன்றியமையாத தாகும். இதனை,

நெறியா லுணராத நீர்மையும் இன்றிச்
சிறியார் வரியரால் என்ற பெரியாரைத்
தங்கணைர் வைத்துத் தகவல்ல கூறுதல்
தங்களை நாய்குரைத் தற்று.

என மூன்றுறையரையனார் பழமொழி யாகிய பொன் மொழி ஒன்றினால் மிளிரவைத்திருத்தலைக் கண்டு தெளிக.

இவ் வடக்கம் போரிற் சென்று புறமுதுகு காட்டாது போரிடுங்கால் கூடாது என்பர் சிலர். அவ்விடத்தும் உரிய தலைவன் ஆணைப்படி மனத்தை யடக்கிப், பகைப்

படை வந்த இடத்துத் தன் முழு ஆற்றலுடன் எதிர்த்தவே சாலச் சிறந்தது. ஆகையால், அவ் விடத்தும் அடக்கம் வேண்டுமெனக் கொள்க.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் அடக்கத்திற்கும், அமைதிக்கும் வேறுபாடு உண்டு என்பதும், மன அடக்கத்தின் இலக்கணம் இன்ன தென்பதும், இவ் வடக்க முடையாரின் சிறப்பு இது வென்பதும், இன்றியமையா வடக்கம் பெரியோர்களைச் சிறியோர் தமக்குச் சமமாக எண்ணித் தகவல்ல கூறிய இடத்து வேண்டப்படுவ தொன்றாகும் என்பதும் போந்த பொருள்களாகக் கொள்க.

அமைதியின் மேன்மை

மன வமைதி யாவர்க்கும் வருவ தன்று. பொருள்களின் தன்மையை உள்ளவா றறிந்து உண்மையாய் நடப்ப வருக்கே வருவ தொரு குண மாம்.

உயர் நட்பின் பழக்கத்தாலும் ஓரோ வமயங் கை கூடுவ துண்டு. சொற்களின் தன்மையை யாராயாமல் வாய்க்கு வந்தபடி பேசுவோர் இரைந்து பேசுவதையும், மிகுந்த நுட்ப முடையார் மெல்ல அமைதியாகச் சில சொற்களால் தெளிவாக விளக்குவதையும் இயற்கையாய் இவ் வுலகின்கண் காணல் நேர் காட்சியேயாம்.

இவ் வமைதியாய் மனம் இருந்து பழகின் இதைவிட இன்பம் பயக்கும் பொருள் இவ்வுலகினுள் உண்டா என்று ஐய மின்றி நீனைப்பார். அமைதி என்ற பெயரால் சோர்ந்து தூங்குவதையோ, மன வாற்ற லின்மையையோ குறிக்க லாகா. எண்ணும் ஆற்றல் இருந்தாலும் தெளிவுடன் ஆறுதலாய் மனம் இருத்தற்கே மன வமைதி என்று கூறப்படும்.

இவ் வமைதியினைத் தான்

‘போதமென்ற மனமே பொன்செய்யும் மருந்து’

என்ற பொன்மொழி யாகிய நன் மொழியால் வரைந்துள்ளார்கள். நன் முயற்சிக்கு இடையூறுக இம் மொழியை

உபயோகித்துக் கெடுத்துவிட லாகாது. உள்ளத்தா லுழைத்து, உழைப்பின் மிகுதியால் மனங் கலங்கினால் பயனே மாறிவிடும். ஆகையால், முழு முயற்சி செய்து கலங்காமல் அமைதியாய்ப் பழக வேண்டு மென்பதே அமைதியின் இலக்கண மாகும். நினைப்பின் முயற்சி யின்றி இம் மொழியை உபயோகிப்போர் சோம்பித் திரிவோ ராவர். இவ் வமைதியினைத் தான் 'யாண்டு பலவாக' என்று தொடங்கும் புறநானூற்றுச் செய்யுளில் 'ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்' என்று விளங்க வைத்துள்ளார்.

விசாலமான ஆராய்ச்சியின் காரணமாகத்தான் அடங்கிய கொள்கை யாகிய அமைதி உண்டாகும். இவ் வமைதியே நிலைத்திருக்கும் பெற்றி உடைத்து. இவ் வமைதியின் மேன்மையாலேயே அரிய பொருளின் இயல்பைக் காண வழி யுண்டாகும், இவ் வழியை கிரும்பியார்க்கு உலகில் இன்பம் இடையறாது சுரக்கும் என்பது கூறவும் வேண்டுமோ? ஆனால், அமைதியான பண்புடன் பல்காற் பழகின் அல்லது அதன் அருமை எவ்வளவு எவ்விதம் கூறினாலும் (பார்க்கமுடியாது) உணர முடியாத நிலையாய் உள்ளது. அனுபவ முடையார்க்கு அமிழ்தமாய்த் தோன்றும் என்பது துய்த்தார்க்குத்தான் விளங்கும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், அமைதி என்பது யாது என்பதும், யாவராலும் அதனை உணர முடியாது என்பதும், அனுபவ முடையார்க்கு இன்பம் பயப்பதைத் தானே எளிதில் துய்த்து அறிவார்கள் என்பதும், அமைதியை நாடினார் படித்த அனுபவ முடையாரோடு சேர்ந்து பழகின் வரும் என்பதும் கூறியபொருள்களாகக் கொள்க.

மன அழுக்கு.

மன அழுக்கு என்பது ஒருவரின் செல்வம், பெருமை, செல்வாக்கு ஆகிய இவற்றைக் குறித்துத் தனக்கு இவை இல்லையே என்ற பொருளுமையே யாம். பொருளுமையால் மனந் தவறான வழியில் செல்லுதலால் அழுக்காறு என்றும், மனங் குற்றம் எய்துதலால் மன அழுக் கென்றும் பெயர்களை யடைகின்றது.

இவ் வழக்காறுடையான் தன் முற்போக்கையும், முயற்சியையும் வீணாக்கி வாழ்நாளைக் கெடுத்தலொடு, தன் சுற்றம்கூட உண்பதும் உடுப்பதும் இன்றிக் கெடும் என்னுங் கருத்தைக், 'கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதாஉம், உண்பதாஉ மின்றிக் கெடும்' என்ற குறளில் ஓர்ந்து உய்த்துணர வைத்துள்ளார். ஒருவன் தன் முயற்சியால் தன் குடும்பத்தாரைக் காக்க வல்லனாயிருப்பதோடு, உலகியலில் பிறரும் உவகையுடன் எதிர் கொண்டு அழைக்கும் ஏற்றத்துடன் இயைந்து வாழ வேண்டிய இயல்பும் இணைந்திருக்க வேண்டியது இன்றியமையாத தொன்றாகும். இதனைப் பெறப் பொறுமை, விடாமுயற்சி ஆகியவை வேண்டற் பாலன. இவற்றை வளர்க்க வேண்டிய இடத்து எச்சரிக்கையாக உலகின்கண் அவரவரின் இயல்புக் கேற்றவாறு வரிசையறிந்து முகமன் கூறி உளத்தி லிரிமையாகப் பழகல் வேண்டும். இவையாவும் முன்னேற்ற மடைய அடிப்படையாகக் கொள்ளும் அருங் குணங்க ளாம்.

இவ் வருங் குணங்கள் அழுக்காறுடையார்க்கு மாறுபாடாகத் தோன்றும். அஃதொடு பொருமை யுடையார்க்கு முகமன் கூறுவதேன் என்றும் தக்க ஊதியம் ஏன் என்றும், ஏவலாள் ஏன் என்றும் கூறிச் சோம்பித் திரிவர்.

இவ் வழக்காறுடையான் ஒரு நாளும் முன்னேற்றம் அடைவ தில்லை என்பதனை வள்ளுவர் ஓரதிகாரம் வகுத்துத் தெரிவித்ததே யன்றி,

'அழுக்காறுடையான்கண் ணைக்கம்போன் நிலை
ஒழுக்க மிலான்க ணுயர்வு'

என்று ஒழுக்க முடைமை என்ற அதிகாரத்தில் உவமை மூலமாக வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

பிறர் செல்வத்தைக் கண்டு பொருமைப் படாதே. பிறர் கற்றுள்ள கல்வியைப் பார்த்துப் பொருமைப்படு என்று கூறியுள்ளாரே யெனின், அவ்விடத்தும் கல்வியைப் பார்த்துப் பொருமை யடைவதுடன் இருக்கச் சொல்ல

வில்லை. பொருமை காரணமாகக் கல்வியில் ஊக்கஞ்
செலுத்து என்பதே கருத் தாகும்.

சூமரகுருபரர், 'தம்மின் மெலியாரை' என்று
தொடங்கும் செய்யுளில், 'கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக'
என்ற பகுதி உயர் நோக்க மாகும் என்பதை யாரும்
மறுக்கார். பெருமையின் காரணமாகப் பொருமையும்,
அதனால் ஊக்கமும், ஊக்கத்தினால் கல்வியும், கல்வியினால்
பெருமையும் முறையே எய்தல் வேண்டு மென்பதே சகல
கலாவல்லி மூலை பாடிய பன்மொழிப் புலவ ரான சூமர
குருபரரின் உட்கருத்தாய் உயர்வைத் தருமேயன்றி, அழக்
காறென்னும் அள்ளலிற் பட்டு அல்ல லுற அவர் உள்ளம்
உன்னுமோ! உன்னிப் பாருங்கள்!

இன்னும், அழக்கா றுடையான் தனது முன்னோர்
தேடிய தாயப்பொருள் மிகுதியும் பெற்றிருக்கின்றான்.
இனி, அதிக முன்னேற்றம் அடைய வேண்டு மென்னும்
கொள்கையில்லை ஆதலால், அழக்காறு என்னும் தீக்
குணம் தீமை என்ன உண்டு பண்ண இயலும் என்று ஆரா
யின், அப்போதும் பாஷச் செயல்கள் அனைத்திற்கும் வித்
தாய்ச் செல்வ மனைத்தையும் போக்கி, மறுமையில் நரகத்
துன்பத்தையும் விளைவிக்கும். 'அழக்காறு என ஒரு பாவி
திருச்செற்றுத், தீயுழி உய்த்து விடும்' எனத் துணிவுப்
பொருள் படத் தூய மறையால் துலக்கியுள்ளார்.

ஆகையால், அழக்காறு என்னும் மன அழுக்கினை
இளமை முதற் கொண்டே அணுக வொட்டாமல் பார்த்
துக் கொள்வதே யன்றி, அழக்கா றென்னும் தீய குற்றத்
திற்கு எதிராக முயற்சி செய்து நலம் பல பெறுதலே ஏற்ற
வழி என்பதும் கருத்திற் கொள்க.

இது வரையிற் குறித்தவற்றால், அழக்காறு என்ற
சொல்லின் பெயர்களும் பொருளும், அழக்கா றுடை
யாரின் தீமையும், முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையான
அருங்குணங்களும் கல்வியிலேயும் பொருமை கொள்ளாது,
பொருமை காரணமாக ஊக்கமும், ஊக்கங் காரணமாகக்
கல்வியும், கல்வியின் பயனாய்ப் பெருமையும் அடைய
வேண்டுமென்பதே கருத்து என்பதும், அழக்காறு இரு

மையும் கெடுக்கும் இயல்பிற்று என்பதும், அழுக்காற்
றைப் போக்க வழி தேடுதலே சாலச் சிறந்தது என்பதும்
கூறிய பொருள்க ளாம்.

மனக் குற்றம்.

மனிதர்களிடத்துத் தோன்றுங் குற்றங்கள் பல.
இவற்றைச் சங்க இலக்கியங்களும், ஐம் பெரும் காவியங்
களும், பிற காலத்திய நூல்களும், மூன்று பெரும் பீரிவுக
ளாகப் பிரித்துக் கூறியுள்ளன. அவை, முறையே, மனத்திற்
ரோன்றுவன, வாக்கீ லுதிப்பன, உடம்பிற் ரோன்றுவன
என்பனவாம். மனத்தில் தோன்றுங் குற்றமே மற்றைய
இரண்டிற்கும் காரணம் என்று அந் நூல்கள் கூறும்.
இதற்கு இரண்டு உதாரணம் மாத்திரம் குறிக்கின்றேன்.

‘கொலையே களவே காமத் தீவிழை
உலையா உடம்பிற் ரோன்றுவ மூன்றம்
பொய்யே குறனை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்விற் ரோன்றுவ நான்கும்
1வெஃகல் 2வெகுளல் 3பெல்லலாக் காட்சியென்
றுள்ளந் தன்னி னுருப்பன மூன்றமெனப்
பத்து வகையாற் பயன்மெறி புலவர்
இத்திரம் படாரர்.....’

என முக் குற்றத்தையுங் கூற வந்த மணிமேகலை யாசிரியர்,
முதலில் உடம்பிற் ரோன்றுவனவற்றையும், அதன் பின்
வாக்கிற் ரோன்றுவனவற்றையுங் கூறி, இறுதியில் மனத்
திற்றோன்றும் குற்றங்கள் மூன்றையுங் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
மனக் குற்றமே மற்றைய குற்றங்களுக்குக் காரணம்
என்பதும், இவற்றை விலக்கல் எளி தாகாது என்பதுங்
குறிக்கவே ஈற்றில் வைத்தா ரென்க.

மனக் குற்றம் நீங்கினால் மற்றவை தானே ஒழியும்
என்று கூடக் கூறாமல், மற்றைய குற்றங்கள் உண்டாகவே
மாட்டா என்பர் மேலோர். தமிழ் மறை யருளிய
வள்ளுவர் மனக் குற்றம் நீங்கவே அறம் என்பதனை
உறுதியாக ‘மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்’
என்று உணர்த்துகின்றார். இக்கருத்தை, மற்றோ ரிடத்தில்,

வெளிப்படையாக,

‘காம வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றின்
நாமம் கெடக்கெடு நோய்’

என்று விளக்கி யருளி யிருக்கின்றார். ‘காம வெகுளி மயக்க மிவைகடிந்து, ஏமம் பிடித்திருந்தேனுக் கெறி மணி’ என்னுந் தீருமந்திர உண்மையுங் கண்டு கொள்க.

மேற் கூறியவற்றால் மன மாசு இவை என்பதும், வெஃகல், வெகுளல், பொல்லாக் காட்சி ஆகிய இவற்றுடன் செய்யும்அறம் அறம் ஆகாது என்பதும், மன மாசு நீங்கலே அறம் என்பதும், இவ் வறம் உண்டாயின் யாதொரு குற்றமும் உண்டாகாது என்பதும் போந்த பொருளாகக் கொள்க.

மறப்பும் அதனை யகற்றும் வழியும்.

மனம் பல பொருள்களின் குணங்களையும் வடிவங்களையும் பதிவு செய்திருக்கிறது. எல்லாப் பொருளும் (விஷயமும்) ஒன்று கூடி எப்போதும் நினைவிலேயே இருக்க முடியாது.

மனத்திற் பதிந்தனவற்றில் சில மறதியாக இருக்கும், மறப்பு என்பது முன் நினைத்திருந்த செய்தி மனத்தை விட்டு அகன்றதாகக் கருதுகின்றோம். மனம் ஒரே நிலையிலிருந்து எண்ணிய பின் வெளிப்படும் பொருளாக இருக்கின்றது. மனத்தை விட்டு அகல்வதாக இருப்பின் பின்னர் வெளிப்பட இடமுண்டா? ஆகவே, முன்னர் நினைத்த செய்தி மறப்பாக இருக்கின்ற தென்றால் மனத்தை விட்டு அகல வில்லை. ஞாபகம் (நினைவு) அக் காலத்தில் வெளி வரவில்லை என்பதே யாம். ஆகவே, மறப்பு இல்லையானால் நினைவு இல்லை. நினைவு எப்போதும் இருக்குமானால் மறப்பு இல்லை. கணவன் மனைவியைப் பார்த்து உன்னை நினைத்தேன் என்று சொன்னவுடன் தலைவி, இது வரையில் என்னை மறந்து பின் இப்போது தான் நினைத்திருக்கின்றீர் என்று சொல்லிப் புல்லாத வளாய்ப் புலந்தாள் என்று பொருள்படுகின்ற,

‘உள்ளினே னென்றேன்மற் றென்மறந்தீ ரென்றென்னைப் புல்லாள் புலத்தக் கனை.’

இக் கீறளால் கீருவள்ளுவர் நினைப்பு மறப்பு என்பதற்குப் பொருள் விளக்கஞ் செய்துள்ளார்.

இம் மறப்பை உயிர்க் குணங்களுள் ஒன்று என்று நன்னூலார் கூறுகின்றனர்.

‘அறிவு அருள் துசை யச்சம் மானம்

வேன்றி பொச்சாப்பு ஊக்கம் மற மதம்

மறவியினைய உடல்கொள் உயிர்க் குணம்.’

மனிதனுக்கு மறப்பு இல்லையானால் மனத்தில் எப்போதும் எல்லாச் செய்தியும் நினைவிற்கு வந்து குழப்பம் உண்டாவ தோடு, புதிய பொருளில் மனம் ஊக்கத்துடன் செல்லத் தடைப்படும் ஆகையால், மறப்பும் நமக்குத் தெரியாமலே ஒரு நன்மையை உண்டாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறது.

ஒன்றை விரும்பி நினைக்கும்போது மனம் மற்றைய செய்திகளை மறந்திருக்கும். ஆசை யாகிய குற்றம் ஏறுவ தால் விரும்பிய பொருள் மாத்திரம் நினைவிற்கு வரும். எல்லாம் எப்போதும் நினைவி லிருக்கு மாயின், சிற் றறிவினன் மனிதன் என்று நூல்கள் நுவல இட மிராது. நிகண்டில், வழக்கு, மறவி, புன்மை, மறல், பொல்லாங்கு, கீழ், இழுக்கு, சோர்வு, பொச்சாப்பு, இகழ்ச்சி என்பன மறத்தலின் பெயர்களாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

நினைப்பும் மறப்பும் அற்ற நிலை ஒன்று உள்ளது. அந் நிலை கடவுட் டன்மை யுணரும் பெரியார்க்கே உண்டு என்று ஞான நூல்கள் நவில்கின்றன.

நம்முட னிருந்து நமக்கு நன்மை செய்யும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்ற நம் மனம் உற்றவிடத்துச் சிற்சில வேளைகளில் உதவி செய்யாது (மறந்து) பெருமையைக் குறைத்தலால், ‘மறப் பெணும் பகைவன் வாரிக் கொண்டனன்’ என்று மறப்பைப் பகைவன் என்றும், நீண்ட நாள் வருந்தித் தேடிய செல்வத்தைக் காட்டிலும் நிலைத்த செல்வ மாகிய உயர் கல்விப் பொருளை மறைத்தல்

கருதியும், அம் மறைத்தலானது ஆரூத் துயரம் உண்டாக்கும் என்பதைக் கருதி வாரிக் கொண்டனன் என்று தன்போருளைக் கொள்ளைக்குப் பறி கொடுத்தவர் போலவும், இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியர் கூறி இருக்கின்றார். மறப்பால் அவையினிடத்து உதவாக் கல்வி, 'கடும் பகல், வதிலான்பாற் கண்ட இல்லினும் பொல்லாது' என்றார் குமரகுருபரர். மறப்பு மிகச் சிலருக்கு இயற்கையாக அதிகமாக இருக்கும். பலருக்கும் அதிக விருப்பமாகவுள்ள காலத்திலும், அதிக வெறுப்பா யுள்ள காலத்திலும், உடல் நிலை சரியாக இல்லாத காலத்திலும் வேறொன்றை வேகமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்று இருக்கின்ற காலத்திலும், வேலை செய்து மனம், உடல் களைப்பேற்பட்ட காலத்தும் மறப்பு மிகுதியாக இருக்கும்.

1. குறிப்பு எழுதி நினைவிற்குக் கொண்டு வருதல்.
2. மன நிலையை ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்ளுதல்.
3. உடல் நிலையைச் சரியாகப் பார்த்துக் கொள்ளுதல்.
4. அடிக்கடி எண்ணி எண்ணி நினைவிற்குக் கொண்டு வருதல்.
5. திறமை யுள்ளாரோடு பழக்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளல்.

ஆகிய இவைகளை மேற்கொண்டு நடப்பின், நாளடைவில் மறதி குறைந்து நன்மை யுண்டாக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

உளமும் உடலும்

மனிதனின் உடல் நிலை சரியாக இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது ஆகும். 'சுவரை வைத்துத்தான் சித்திரம் எழுத வேண்டும்' என்ற பழமொழியும் இக்கருத்துப் பற்றிச் சொல்வ துண்டு. உடலில் ஏதாவது கெடுதல் (நோய்) இருந்தால், உள நிலை எவ்வளவு திற

னுடையதாக இருந்தாலும், குறித்த வேலையைக் கவனிக்க மனத்திற்கு இயலாத நிலை ஏற்படுகின்றது.

ஒருவன் கட் டமைந்த அழகிய உடலைப் பெற்றிருக்கின்றான். நிறைந்த செல்வ மிகுதியால் பால், பழம் (சத்துள்ள), வலு வுள்ள உணவை உரிய நேரத்தில் உண்டு மகிழ்ச்சியோ டிருக்கின்றான். சுற்றத்தினரும் நண்பரும் சூழ்ந் திருக்கின்றனர். அச் சமயத்தில் ஏதாவ தொரு (மனதிற்குப் பிடிக்காத) காரியம் நிகழுகின்றது. உடனே அறு சுவை யான உணவை இனிதாகக் கொடுப்பினும் ஏற்றுக் கொள்ள முடிய வில்லை. சத்தான உணவு உட் சென்றாலும், உள்ள வலுவைத் தருவ தில்லை. இதனை (மன நிலையை) உணராது மக்கள் பலரும் வைத்தியரிடம் பல வித விலை யுயர்ந்த மருந்துகளை வாங்கிக் கொடுப் பார்கள். அதுவும் பயன் படுவ தில்லை. இக் கருத்துப் பற்றிதான் பழகிய வைத்தியர் மிகவும் சிறந்தவ ரெனக் கூறுகின்றனர். உடல் நிலையோடு உள நிலையும் வைத்தியருக்குத் தெரிந்திருந்தால் மிகவும் நல மாகும்.

இன்றும் மன நிலை மகிழ்ச்சியோடு இருப்பார்க்குப் பாலும் பழமு மின்றி வெறுங் கஞ்சியே குடித்த போதிலும் (உள் நோ யின்றி இருத்தலால்) உடல் மிகவும் வலு வுள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மன வேலை அதிக மின்றி உடல் வேலை செய்பவர்க்கு நோய் மிகவும் வருத்து வதில்லை. வருத்தினாலும் விரைவில் குண மாகிவிடும். மனத்தை நன் முறையிலே செலுத்தி, அதன் பயனை அடைந்த மிகச் சிலரின் மேனி, பொன் போல நோ யின்றி விளங்குவதும் உண்டு. மன நல ஆற்றலினால் பல் லாயிரத் தில் ஒருவர் பிறர் உடலையும் உயர்வாகச் செய்யலாம் என்பர். ஆகவே, உடலைக் கவனிப்பதைவிட உளத்தை உயர்வாகக் கவனித்தல் வேண்டும் எனல் தெளிவாகிறது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், உளத்திற்கும் உடலிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண் டென்றும், உடலைக் கவனிப்ப துடன், உளத்தை அதிகமாகக் கவனித்தல் அவசியம் என்பதும், மனத்தை உயர் முறையில் பழக்கினால் உயர்ந்த பல நன்மை உளத்திற்கேயன்றி, உடலுக்கும் ஏற்படும் என்பதும் உணரக் கிடக்கின்றன.

இருக்கில் இருக்கும் எண்ணிலி கோடி.
யருக்கின்ற மூலத்துள் அங்கே யிருக்கும்
அருக்கனுள் சோமனு மாரழல் வீச
உருக்கிய ரோமம் ஒளிவிடுந் தானே.

திருமந்திரம்.

மனக்கவலை நீக்கும் வழி

படிக்கும் நிலை மாறி அல்லது தன் பொறுப்பு ஏற்றதி லிருந்து உலகி லுள்ள மாந்தர் ஒவ்வொருவருக்கும் நாளடைவில் தோன்றும் எண்ணங்களும், அவ் வெண்ணம் முற்றுப் பெற வேண்டுமே என்ற கவலைகளும் பல வாம். அவற்றை இவ்வளவுதான் என்று எண்ணி, இலக்கமிட்டு, ஏட்டில் எழுத இயலாது. மனிதன் எப்பொழுதும் இன் பத்தையே விரும்புவனாக இருக்கின்றான். இதற்கு மாறாக வுள்ள துன்பத்தை யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள் ளென்பது யாவருமறிந்த வெளிப்படையான தொன்றே யாம்.

மன விருப்பம் மேற்கண்டவாறு இருப்பினும், படிப் புக்காக, நல் உடைக்காக, தொழிலுக்காக, ஊதிய உயர் வுக்காக, மணஞ் செய்து கொள்வதற்காக, தம் குழந்தை களுக்காக, தங்கள் தங்கள் உடல்நிலை சரிவர இருத்தற்காக, என்று இன்றோ ரன்ன ஏதாவ தொரு கவலையால் மக்கள் வாட்ட முறுவது திண்ணம். கவலை யில்லா மனிதன் உலகில் இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

பெருஞ் செல்வம் படைத்தாற் கவலை யில்லை என்று நினைப்பர் சிலர். செல்வ முடையவ ராயினும், செல்வாக் குடையவ ராயினும், செல்வத்திற்கும், செல்வாக்கிற்கும் தக்க பல கவலைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வந்து தூக்கத் தைக் கூட வராமல் தடுக்கும் தன்மையைக் காட்சி யளவில் கண்டு தெளியலாம்.

கவலை யின்றி வாழ்ந்துவரும் முறையை நம் முன்னோர் தெரிந்திருந்த காரணத்தால் தான், நீடித்த நாள் நோயின்றி மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தார் என்பது மிகையாகாது. கல்வியின் மேன்மையாலும், உயர் நோக்காலும் ஒரோவழி கவலை நீங்கி யிருப்பதுடன், கடவுள் வழிபாடு என்ற

நிலையிலே, ஏழை, பணக்காரர், அறிவுடையார், அறிவிலி என்ற பாகுபாடு இன்றி, இறைவன் முன் யாவரும் சாரி என்ற அமைதியுடன் மனம் ஒன்றி வழிபாடு இயற்றலே கவலை நீக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன், மகிழ்ச்சியும் சேர்ந்து சில நாழிகை அமைதியுடன் கடவுள் வழிபாட்டின் மூலம் உடல் நலமும் உள நலமும் பெற்று, இன்பமாய் இருந்தனர் என்று கொள்ளுதல் நலம் பல பயக்கும். தற்கால நாகரிக வாழ்க்கையி லீடுபட்டாராய், அன்பின்மை, ஒற்றுமையின்மை, கவலை முதலிய தொத்து நோய்களுக்கு இடங் கொடுத்து நாளும் அல்ல லுறுவதையே அமைதியின் ஆற்ற லுள்ளார் சிலர் காண திரார்.

இயற்கைப் பொருளோடு இயைந்து, வஞ்சனை யின்றி, உண்மை அன்பு முதலிய நற் குண முடையாராய், உடல் நலமும் பெற்று வாழ்ந்து வந்தார் பலர், தமக்கும் பிறர்க்கும் உதவும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தா ராவர், மனக் கவலைக்குப் பெரும்பாலும் இடந் தருவ தில்லை. ஓய்வு நேரங்களையும் வீணாக்காது மறுமைப் பயனோடு இம்மைப் பயனளிக்கும் கவலை நீங்கு வழியாகிய கடவுள் வழி பாட்டிலே கருத்தைச் செலுத்தி வந்தனர். இதனால் இக்காலம் போலப், பிறர் வாழ்க்கையி ற்றங்கள் கருத்தைச் செலுத்தி, வீண் வம்பை விலைக்கு வாங்கி, நீதி மன்றத்தில் வெற்றி பெற வேண்டுமே என்று அல்லும் பகலும் கவலையுடையாராய் அலைந்து திரியும் சிலரைக் காட்சி யளவிலே காணவும் கூடும். மெய்யுணர்ந்தார் ஓய்வுடன் உறுதி பயக்கும் இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் திகழ்ந்தார் என்பது கடவு ளீடு பாட்டில் தம் மனத்தைச் செலுத்திய பெரியோர் உண்மை நோக்கால் கண்ட தொன்றே யாம். இவ் வுண்மையைப் பெரியோ மொழியார்,

‘தனக்குவமை யில்லாதான் தான்சேர்ந்தாரக் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது’

என்று நடவுள் வாழ்த்திலே கண்டு தெளிய வைத்தார் அரசர் முதலியோர் கவலை நீங்க இடை இடையே வேடிக்கைகள் நிகழ்த்திக் கவலைகளைப் போக்கினர். ஆனாலும், உண்மையான வழியும் உறுதியும் பயக்கக் கூடிய வழி கடவுள் வழிபாடே யாம் எனத் தெளிக. நோயாளரும் கவலைகளாற் றுன்புற்றோரும், ‘தல யாத்திரை’, ‘தீர்த்த யாத்திரை’ என்ற நம்பிக்கையின் மூலமாகப் பல இயற்கை

வளம், பல பெரியோரைக் காணல், பல வகையில் நல்ல காற்று, நல்ல நீர் முதலியன பட்டுக் கவலை நீங்கி உள நலத்தோடு உடல் நலமும் பெற, நல் வழியைக் காட்டி யுள்ளார்கள். இதனால் பல நோய்கள் நீங்குவதும் இயல்பே. இவ் யாத்திரையும் பல நாட்டு வளங் காணாது, புகைவண்டி யிற் புழுங்கிச் சென்று மூர்த்தி தலங்களை வழிபடச் செல்ல வில்லை. நாட்டு வளங்களுடன், நம் காற்றும், காட்சி யின்பமும், மலை வளம், நீர் வளம் பல கண்டு பண்பா டறிந்த பெரியார் பலருடன் பாடறிந் தொழுகிப் பல்லூர் களையும் பார்த்த காரணத்தால் மனச் சாந்தம் எய்தி, உடல் நோய் போக்கி, உண்மை இன்பம் திளைத்தனர் எனக் கொள்க.

மனத்தை விளிப்ப தேன் ?

புலவர்கள் பெரும்பாலும் ஆடவரையோ, பெண்டி ரையோ விளித்துப் பொருளைக் கூறுவதுபோல் செய்யுள் இயற்றியிருத்தலை யாவரும் அறிவர் ஆணை விளித்தால் ஆடுஉ முன்னிலை என்றும், பெண்ணை விளித்தால் மகடுஉ முன்னிலை என்றும் பெயர். மேற்கூறிய இரண்டு முன் னிலைகளிலும் அடங்காமல்,

1. 'மற்றுனக்கு மயக்கமென் வன்னெஞ்சே ?'
2. 'நன் றென் றிரு மனமே'
3. 'நெஞ்சம் வாழி'
4. 'நிலையான நெஞ்சே'

எனத் நாயுமானார், பட்டினத்தார், அப்பர், உமாபதி சிவா சாரியார் முதலிய பெரியோர்கள் மனத்தை விளிப்பதற்குக் காரணம் என்ன என ஆராயின், உலகின்கண்,

'விரிந்த பொருட்கெலாம் வித்தாவ துள்ளம்'

என்ற திருமூலர் திருமந்திர உண்மை மொழியின் நுட்ப உணர்வையும்,

'நல்லது செய்து நாரை யுயர்த்தவும்
அல்லது செய்து அங் களற்றிடை யாழ்ப்பவும்
வல்ல திந்த மனமலது' ஐயனே யில்லை—

எனப் பிரபுலிங்கலீலை செய்த சிவப்பிரகாசரின் சிறந்த

பொரு ளாழத்தின் தன்மையையும் நாடிப் பார்க்கு மிடத்துப், பெரியோர்கள் மனத்தைத் திருத்தின் மற்றைய கருவிகள் கட்டுப்பட்டு ஒழுங்கு மீறாது உண்மைப் பொருளைக் கண்டு இன்புற வழி யுண்டாகும் என்பதையுட் கொண்டாராய், மனத்தைப் பார்த்துக் கூறுவா ராயினர், இதுமட்டுமா? 'மனம் கருவி ஆதலால், மனப் போக்கினைக் கேட்டு நீங்கள் நடவாதீர்கள், மனத்தை உயர் நோக்கின்படி ஏவ உடனே இட்ட கட்டளைப்படி நிறைவேற்றக் குறிப்பறிந்து நிற்கும் வேலையாள் போலப் பக்குவப்பட்டுப் பணிவுடன் மனம் பண்படவேண்டும்' என்றும் குறிப்பித்தார்க ளென்றலும் இழுக்காகாது.

இதனை யறிந்த பேரறிஞர், 'நெஞ்ச விடு தூது' எனப் பெயரிய ஞான நூல் ஒன்றை ஞாலத்திற்கு ஈந்தருளியுள்ளார். இன்பியலில், இணையிலா நம் வள்ளுவர் நெஞ்சை சொடு கிளத்தல் எனத் தனி அதிகாரம் ஒன்றில், நெஞ்சை விளிக்கும் குறள்கள் நிரையாக நெஞ்சை யள்ள உணர்த்துவனவற்றை உணரார் யார்?

இன்றும் ஒரு முறை ஒரு பொருளைப்பற்றி மனத்திற் பதித்துவிட்டால், மறுபடி இடையிலே சின்னாள், பன்னாள் சென்று அப்பொருளைப் பார்த்தவுடன் முதன்முதல் பார்த்த இடம், பொரு ளியல்பு முதலியன ஒருசேர நினைவுக்கு வருவது இயல்பல்லவா? ஆகையால் கூறினார் என்றலும் மொன்று. மேலும், பெரியோர், வேலையாள், நெருங்கிய உறவினர், நட்பினர் இவர்கள் யாவராயினும் சிற்சில பொழுது விலகியிருக்க நேரிடும். இவர்களில் இடுக்கண் உற்ற இடத்தில் பிரிவதும் உண்டு. ஆனால் எக் காலத்தும் பிரியாது உடனிருந்து உதவும் ஆற்றல் மனத்திற் குண்டு என்ற கருத்தால், விளித்தார் என்று கொள்வதும் சாலும்.

வடமொழியில் மனம்—அகம் எனப் பெயர் கூறுவர். இதைக் குறிக்கும் 'சப்தம்' என்ற நூலில் விளிவேற்றுமை கிடையாது. ஏனென்றால், உலகில் மனத்தை விளிப்பது கிடையாது. உலகத்தைக் கடந்தவரே விளித்தல் பொருந்தும்? ஆகையால், விளிக்கவில்லை என வடமொழி யறிஞர் ஒருவர் கூறினார்.

‘ஞாலிற் திங்க ளறிவே நானே
கடலே கரணல் விலங்கே மானே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
யவையவ பிறவு துவவிய நெறியாற்
சொல்லுந போலவும் கேட்குந பேரலவும்
சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்’

என்ற தொல். செய். என்பதனையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராயின் உண்மை புலனாகும்.

தெய்வத்தோடு ஒப்பாரும்—பிறர் மனக் குறிப்பறியும் கருவியும்.

பிறருடைய மனக் குறிப்பை மக்களிற் பலரும் அறிந்து கொள்ளல் முடியாது. மக்கள் மனமும் செய்கையும் வேறு வேறாக இருக்கின்றன என்று,

‘யாது ரொருவ ரொருவந்த முன்னத்தைத்
தேருந் துணைமை யுடையவர்—சாரற்
கணமணி நின்றிமைக்கும் நாடகேண் மக்கள்
மணவேறு செய்கையும் வேறு’

நூலடியாரின் செய்யுளால் சமண முனிவர் விளக்கியுள்ளார். என்றாலும், மக்களில் மிகவும் நுட்பமான உணர்வினையுடைய சிலர் மாத்திரம் அறியக் கூடிய ஆற்றல் உடையவராவர் என்பதே கருத்தாகக் கொள்க. அவ்வாறு பிறர் மனத்தில் நினைத்ததை ஐய மில்லாமல் உணரக் கூடியவர்களைக் கடவுளுக்கு ஒப்பாக மதித்து நடந்துகொள்ளுமென்றும் பொருள் படத், தீருவள்ளுவர் ‘ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத், தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.’ என்றும், ‘குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை உறுப்பினுள், யாது கொடுத்துங் கொளல்.’ என்றும் அருமையும் பெருமையும் தோன்றக் கூறியுள்ளார்.

ஒருவர் உள்ளக் கிடக்கையை நுட்ப மனஉணர்வினராகிய கடவுளோ டொத்தவர் எக் கருவியால் அறிகின்றனர் எனின். முகக் குறிப்பும், கண்ணின் குறிப்புங் கொண்டே என்று ஆன்றோர் கூறுகின்றனர்.

‘அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்’

என்றும்,

‘ தண்ணிய மென்பார் அளக்குங்கோல் காணுங்கால்
கண்ணல்ல தில்லை பிற. ’

என்றும்,

கூறியுள்ளார்.

இவ் வீருவகைக் கருவிகளுள்ளும், கண்ணே நுண் கருவியாகும். இதனைப் பரிமேலழகர், தமது விசேடவுரையில் குறித்திருப்பதால் உணரக்கூடும். இனி. உள்ள நிகழ்ச்சிகள் எவை என்று ஆராய்வோம். இதனை மெய்ப்பாடு என்பர் மேலோர். இம் மனக் குறிப்பை, (1) சிரிப்பு, (2) அழகை, (3) இழிவு, (4) வியப்பு; (5) அச்சம், (6) வீரம், (7) வெள்ளி, (8) உவகை, என்று எட்டு வகையில் அடக்குவர்.

‘ கையே யழகை இனிவான் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகையென் (று)
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப. ’

எனத் தொல்காப்பியர் கூறியிருக்கின்றார். இவ் வெட்டினை யும். இவ் வெட்டின் உட்பிரிவுகளையும், இவைபோன்ற பிற உள்ளக் குறிப்புக்களையும் தொல்காப்பியத்தின் கண்ணே, மெய்ப்பாட்டியல் என ஓரியலில், தொல்காப்பியர் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார் எனினும், இம்மெய்ப்பாட்டினை ஓராற்றானே உணர முடியும் என்பதும் அஃதும் நுட்பமான மனவுணர்வினை யுடைய சிலருக்கே முடியும் என்பதும்,

‘ கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதி னுணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்
கண்ணிய பொருள்கோள் எண்ணகுங் குரைத்தே. ’

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவதாலும், கண்ணினாலும் செவியினாலும் பொருத்தமுற அறியும் அறிவுடையார்க் கல்லது மெய்ப்பாட்டுப் பொருள் கொள்ளுதல் ஆராய்தற்கு அருமை யுடைத்து என்ற உரையாசிரியர் எழுதியுள்ள குறிப்பாலும் உணரக் கிடக்கின்றன.

இனி, இம் மெய்ப்பாட்டின் பிரிவுகளின் நுட்பங்களை அறிந்து சொல்லக்கூடிய அறிஞர் இல்லையா என்பதும் ஆராயவேண்டியது. பல்காற்பழகிய நுட்பமனவுணர்வினை யுடையார் தமிழ்ச் செய்யுளின் பொருளாழத்தையும், உல

சியற் றன்மையையும் நன்றாகத் தெரிந்திருப்பதுடன், அம் மனப் பண்பையும் பெற்றுப், பல்காற் பழகிப், பின்னர் இம் மெய்ப்பாட்டை யாராயின் விளங்கும் பலகால் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து பார்ப்பின் விளங்காமற் போகா என்று இ. வை. அனந்தராமையர் கலித்தொகையின் பதிப்பில், குறித்துள்ளார்கள். நாடகக் கலைக்கும் இக் குறிப்புணர்தல் இன்றியமையாத தொன்றாகும். உணர்ந்தால்தான் உணர்விக்க முடியும். ஆகவே இதுகூறும் கூறியவற்றால், பிறர் மனக் குறிப்பை நுட்ப அறிவினை யுடைய சிலரே அறிய முடியும் என்பதும், நுட்பவறிவினை யுடையவர்கள் கடவுளோடு ஒப்ப நன்கு மதிக்கத் தக்கவர்கள் என்பதும், பிறர் மனக் குறிப்பறிய முகமும் கண்ணும் கருவி என்பதும், உள்ள நிகழ்ச்சிகளை உணர்த்துவதை மெய்ப்பாடு என்று நோல்காப்பியர் கூறுவர் என்பதும், அவை எட்டு வகையில் அடங்கும் என்பதும், இவற்றின் விரிவுகள் எல்லாம் மெய்ப்பாட்டியலில் பரக்கக் காணலாம் என்பதும், மெய்ப்பாட்டின் நுட்பங்களைக் கற்றறிந்த நுட்பமுடையார் ஆராய்ந்து அறிந்து விரிவாக வெளியிட வேண்டியவர் என்பதும் அறியத் தக்கனவாம்.

குழந்தைகளின் மனம்.

குழந்தைகள் இயற்கையில் வேறுபட்டிருக்கின்றன. ஒரு குழந்தை மனம்போல் மற்றொரு குழந்தை மனம் இல்லை என்பது உற்று நோக்குவோர்க்குப் புலப்படுவதாகும். ஆனால் இளங் குழந்தைகளின் மனம் வெண்மையான ஆடைபோலக் குற்ற (களங்க) மற்றதாகும். நெருங்கிப் பழகுவோரின் செயலை யொட்டியே குழந்தையின் மனம் அமைவதாக இருக்கும்.

நற்குணமுள்ள பெரியோரைச் சார்ந்து பழகிய குழந்தைகளிடம் கடவுளன்பு, தூய்மை, குற்றமற்ற செய்கை இனிமை (மரியாதை) யாகப் பேசுதல் இவையாவும் அமைகின்றன என்பது மிகையாகாது. குற்றமான பேச்சோ செய்கையோ இவை குழந்தைகளின் எதிரில் நடப்பின் அவ்வாறே குழந்தைகளும் பின்பற்றி நடக்கத் தொடங்குகின்றன.

பொதுவாக நல்ல நிறமுடைய பொருள்களையும் தின்பண்டங்களையும் விரும்புந்தன்மை குழந்தைகளுக் குண்டு. அஃதே போல வினையாட்டிலும் நல்லன கொண்டே மகிழ்வார், இவ் வினையாட்டுத் தன்மைகளை யறிந்து பெற்றோர்கள், கட்டி வைத்தாற் போற் செய்யாமல். குற்றமற்ற வினையாட்டுக்களை வினையாடச் செய்தல் வேண்டும். இளங் குழந்தைகள் கூட வினையாடுங் குழந்தை இல்லாத இடத்தில் பெரியோர்களும் இளங் குழந்தை யுள்ளத்துக்கு ஒப்ப தன்மணத்தைத் தயார் செய்துகொண்டு அக் குழந்தைகளோடு பழகின் குழந்தைகள் மிகவும் பிரியமாகவிருக்கும்.

மேல் நாடுகளில் இளங் குழந்தையின் மனோ நிலையும் உடல் நிலையு மறிந்தவர்களின் மேற் பார்வையில் வினையாடுங் கருவி, படுக்கை, தின்பண்டங்கள் முதலியன உள்ள விடுதிகள் பல உள்ளனவாம்.

உணவு, தின்பண்டம் வழங்கல், வினையாடுதல் முதலியவற்றைப் பெற்றோர்கள் குழந்தையின் நன்மையை நினைத்து (தம் சோம்பலைக் கருதாமல்) குறித்த நேரத்தில் பழக்கி வருவதோடு தாமும் நெருங்கிப் பழகின் குழந்தையின் மனப்போக்கு நன்கு தெளிவதோடு நோயின்றிச் செழுமையாய் வளரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஒரு குழந்தையை உட்காரும் போதெல்லாம் பலகை அல்லது இருக்கைகளில் உட்காரவைத்துச் சிலநாள் பழக்கஞ் செய்து விட்டால் பலகை முதலிய இருக்கையின்றி அக் குழந்தை கீழே உட்கார மறுத்து விடுவதைக் காணலாம்.

பேசுவதிலும் ஐயா வாருங்கள்! வணக்கம்! என்னுஞ் சொற்களைச் சொல்லச் செய்யின் அவ் வார்த்தைகளையே சொல்வதைப் பார்க்கலாம்.

இவ்வாறு பார்த்ததையும் கேட்டதையும் பழகிக் கொள்ளுந் தன்மை குழந்தைகளுக் குண்டு.

பெற்றோர்கள் பிற மக்களையோ குழந்தைகளையோ குழந்தையின் உள இயல்பை (மனத்தின் தன்மை) மறந்து

எதிரில் கொடுஞ் சொற்கள், அல்லது குற்றமுள்ள மொழிகளைக் கூறினால் கேட்டுக்கொண்டிருந்த குழந்தை திருப்பிச் சொல்லத் தொடங்குகிறது. ஆகையால் குழந்தைகளுள்ள இடங்களில் தீயவை நிகழா வண்ணம் பார்த்துக் கொள்வதில் மிகவும் கவனஞ் செலுத்தல் அவசியமாகும்.

வினையாட்டும்—கற்பனையும்.

உட்கார்ந்துள்ள பலகைகளை வண்டி அல்லது 'மோட்டார்' ஆகவும் அட்டை, தட்டு முதலியவற்றை மிட்டாய்த் தட்டாகவும் கற்பனை செய்து வினையாடுவதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கலாம்.

பொம்மைகளைக் குழந்தைகள் தங்கள் தங்கள் தாயார் தங்களுக்குச் சொல்வது போன்று பொம்மைகளைப் பார்த்து அழாதே என்றும் பால் குடி என்றும் கூறுவதைச் சிறிது ஆராயின் குழந்தையின் கூரிய மனப் போக்கு நமக்குப் புலப்படுவதாகும். வினையாடு மிடங்களில் குழந்தைகளின் கூரிய மனம் தீய வழியில் சிறிதும் கலவாதபடி நற் குழந்தைகளுடன் வினையாடச் செய்யவேண்டும். வினையாட்டிடம் மென்மையாகவும் தூய்மையாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

மணற் பாங்கான இடம் மேலானது.

இரப்பராலாகிய பொம்மைகளை வைத்து வினையாடச் செய்தால் குழந்தைகளின் மேல் பட்டாலும் தீமை வினையாது. குழந்தைகள் பல ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரிசைப்படுத்தி, புகை வண்டித்தொடர் போன்ற பெயரைச் சொல்லி ஒருநாள் வினையாடச் செய்தால் அவை மறுநாள் முதல் அதே மாதிரி வினையாடத் தொடங்கும். குழந்தைகளை அடிக்கடி பயப்படுத்தக் கூடாது. பயப்படுத்தினால் அவற்றின் மனம் வளர்ச்சி யடையா. ஆனால் விளக்கைப் பற்றிப் பிடிப்பேன் என்பதைப் போன்ற தீமையான பிடிவாத குணமாக இருக்குஞ் சமயத்தில் மாத்திரம் அவசியம் பயப்படுத்த வேண்டும். மற்றைக் காலங்களில் பிடித்த வேறு இனிய பண்டங்களின் மீதோ கண்கவரும் வண்ணப் பொருள்களின் மீதோ மனத்தைமாற்றி,

பிடிவாத குணங்களைப் போக்கல் மிகவும் சிறந்த வழியாகும். பேசத் தெரிந்த குழந்தைகளிடத்தில் அவ் விளங் குழந்தையின் மனத்திற் பதியும்படி காரணங் கூறினால் பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொண்டு திருந்துவதையும் காணலாம்.

சில பிடிவாதமான குழந்தைகள் விளக்கைத் தொட வருகின்றன. தடுத்தால் கேட்கவில்லை. இந் நிலையில் குழந்தையின் ஒரு வீரலை நாமே பிடித்துத் தீமை பயவாத படி விளக்கினருகே சிறிது கிட்டே கொண்டு போகின் தாமே ஊசடும் என விலகி ஓடுவதுடன் பின்னொருக்காலும் தீயிடம் அணுகாது. ஆனால் எல்லா இடங்களிலும் இவ்வனுபவம் ஒத்து வராது. குழந்தைக்கும் சமயத்திற்கும் ஏற்றவாறு அமைத்துக் கொள்வதே மேல். விளையாட்டாகவே கதை, கதைகளின் மூலமாய்க் கேள்விக்குப் பதிலளித்தல் சுகாதாரம் முதலியவற்றைச் சிறு குழந்தைகளுக்குப் பழக்கலாம். ஆனால் பழக்குபவர்களுக்குப் பொறுமையோடு குழந்தையின் மன இயல்பும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

குழந்தைகளைப் பழக்குவதில் நம்மவர்கள் பெருமுயற்சி செய்தால் நாடே உண்மையான நல்ல நிலையில் வளர்ச்சியடையும். நிபுணர்கள் திட்டமிட்டால் மட்டும் வளருமா? நடை முறையில் அல்லவா வளர்ச்சி இருக்கிறது. குயவன் கைமண்ணானது குயவன் நினைத்த மாதிரி அமைகிறது. காரணம் மண் எவ்விதம் வேண்டுமானாலும் செய்யப் பதமாக இருப்பதே யாகும். அஃதே போலக் குழந்தை யுள்ளம் இருப்பதால் நன்மையான வழியில் திருப்ப ஏற்ற காலமாகும்.

சில குழந்தை விடுதிகள் ஏற்படுத்தி, சுகாதாரம், மனோவளர்ச்சி முதலியன உண்டாக்குமபடியாக அறிஞர்களையும் வைத்தியர்களையும் ஏற்படுத்தி, பல குழந்தைகளை வளர்த்துப் பயன் எவ்வாறுள்ளது என்று காட்சி யளவையில் காண வேண்டும்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் குழந்தையின் மனம் களங்கமற்றது என்பதும், நெருங்கிப் பழகுவோரின் தன்மையே

குழந்தையிடம் உண்டாகும் என்பதும், குழந்தைகளின் எதிரில் தீய சொல், செயல் நடத்தலாகாது என்பதும், வினையாட்டில் உளமும் வளரும் என்பதும், மேல் நாடுகளில் குழந்தை விடுதிகள் உள்ளன என்பதும், பெற்றோர்கள் சோம்பலில்லாமல் குழந்தையின் வளர்ச்சியையே நாடவேண்டும் என்பதும், பேச்சு நன்னடைப் பழக்கினால் வரும் என்பதும், குழந்தைகள் பல வகையாய்க் கற்பனை செய்து வினையாடும் என்பதும், தீமை யில்லாத மனோ வளர்ச்சிக்குரிய வினையாட்டை வினையாடச் செய்யலாம் என்பதும், அடிக்கடி பயப்படுத்தாமல் மனத்திற் பதிய எடுத்துச் சொல்லித் திருத்துதலே மேல் என்பதும், சமயத்திற்கும் குழந்தைக்கும் ஏற்றவாறு திருத்துதல் வேண்டும் என்பதும் தெரிய வருவன வாகும்.

உவமை அல்லது உருவகம்.

திருவள்ளுவர், மாணிக்கவாசகர், தாயுமானவர் முதலிய பல பெரியோர்கள், மனத்தை, உருவகமாகவோ அல்லது உவமையணியாகவோ காரணங் கருதிக் கூறியுள்ளார்கள். அவையாவன :—

- (1) செருக்குற்றிருத்தலால் யானை எனவும்,
- (2) கடவுளீடுபாட்டில் கரையாததால் மரம், இரும்பு, கல், எனவும்,
- (3) ஈரிடங்களிற் சென்று சென்று பற்றுவதால் குழல் எனவும் (நாடா)
- (4) பல இடங்களிலும் தாவுதலால் குரங்கு எனவும், பல இடங்களுக்கும் விரைந்து செல்வதால் பறவை எனவும்,
- (5) உருகுகின்ற தன்மையால் அனலிடைப்பட்ட மெழுகும் நிணந் தீயிலிட்டன்ன எனவும்,
- (6) போய்ப்போய்த் திரும்புவதால், இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்புபோல் எனவும்,
- (7) பல எண்ணங்களால் சுற்றுவதால்—காற்றாடி எனவும்,
- (8) பல பொருள்களையுந் தன்னுட்டருதலைப் பார்த்து மகிழுவதால் கண்ணாடி எனவும்,

(9) பல பொருள்களையும் சுமந்து செல்வதால் தோணி எனவும்,

1. 'அளற்றிலானை' ஞானவாசிட்டம் 510.

2. 'தன்னொர்சம்.....வன்னெஞ்சோ இரங்காத மரநெஞ்சோ இரும்பு நெஞ்சோ வைரமான கன்னெஞ்சோ'

தாயுமானவர்

3. 'பாவிடையாடுங் குழல்போற்கரந்து பரந்த

[துள்ளம்]

திருவாசகம்

'பாலிற் குழல்போல நின்றழலுங் கொள்கைத்தே

பூவின்

நிழல்போலுந் தண்குடையானெஞ்சு'

நளவென்பர்

4. 'தம்மா லுறைகூடகல் புள்ளெனத் தாவுநெஞ்சம்'

ஞானவாசிட்டம்

5. 'தழலது கண்ட மெழுகதுபோலத்

தொழுதுளம் உருகி'

திருவாசகம்

'நிணந்தியிலிட்டன்ன நெஞ்சினூர்க்கு'

திருக்குறள்

6. 'நான்.....இருதலைக்கொள்ளி யினுள்ளெறும்பு போலத் திரிதரும் பேருமென்னெஞ்சு'

முத்தொள்ளாயிரம்

7. 'ஆடிய கறங்குபோல் ஓடியுழல்சிந்தையை ;'

தாயுமானவர்

8. 'சிதறிய கதிர் செறிந்து திரளவைத்த

சிற்றூடியின் மையம்'

மனோமனீயம்

9. 'மனமெனுந்தோணி பற்றி'

தேவாரம்

என வருவனவற்றூற் கண்டு களிக்க.

மனம் வேலை செய்யு மிடங்களும் கருவிகளும்.

இதயத்திலிருந்தே பெருமுனை முதலிய இடங்களுக்கு மனஞ் செல்லுகிறது. மனம் இதயத்தில் தங்கியிருப்பதற்கு

ஓய்வு நிலை என்று கூறலாம். இந்த நிலையில் உலகப்பொருள் ஒன்றும் மனதிற்குத் தெரியாது.

நல்ல தூக்கமில்லாத போழ்து மனம் கண்டத்தில் தங்கி இருக்கும். அப்போது தான் கனவுதோன்றும். ஆதலால் இதனைக் கனவு நிலை என்று கூறலாம். இந் நிலையில் நடப்பது சில ஞாபகத்திலும் ஞாபகமில்லாமலும் இருக்கும்.

மனம் நனவின் கண் மூளையில் தங்கியிருக்கும் இந்நிலையில் நிகழும் காரியங்கள் நன்றாக நினைவிருக்கும். ஆகவே, மனம் நன்றாக வேலைசெய்யும் இடம் மூளை என்பதும் அப்பொழுது நடப்பன ஞாபகம் இருக்கும் என்பதும், கனவில் சில ஞாபகத்திலும் ஞாபகமில்லாமலும் இருக்கும் என்பதும். அயர்ந்து தாங்கும்போது மனம் இதயத்தில் ஓடுங்கி ஓய்வாக இருக்கும் நேரம் என்பதும் தெரியவருகின்றன.

(க) நனவின் கண் வேலைசெய்யுங் கருவிகளாவன :

அறிவுக் கருவிகள்	...	5
தொழிற் கருவிகள்	5
ஒலி முதலியன	5
வசனாதி	...	5
காற்று	10
உட்கருவி	3
புருடன்	1
உயிர்	1
		<hr/>
ஆக	...	35
		<hr/>

(உ) கனவின் கண் வேலை செய்யுங் கருவிகளாவன :-

காற்று	10
ஒலி முதலியன	...	5
வசனாதி	...	5
உட்கருவி	3
புருடன்	1
உயிர்	...	1
		<hr/>
ஆக	25
		<hr/>

(ஈ) நல்ல தூக்கம் அல்லது யோகததல ஓடுங்கய நிலையில் உள்ள கருவிகளாவன :—

1. உயிர்
2. சித்தம்
3. புருடன் : ஆக 3

இவ்வாறு கருவிகள் வேலை செய்வன என்னும் நுட்பத்தை யோகப் பயிற்சியுடையார் அல்லது ஞானன் கை வரப்பெற்ற பெரியோர்களுக்கே அறிந்துணரக் கூடிய ஆற்றல் உண்டு என ஞான நூல்கள் நவில்கின்றன.

“ சாக்ரீமா நுதவினிலிற் திரியம் பத்தும்
சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்தும்
நீக்கமில் தக்காணம் புருடனோடு
நின்றதுமுப் பாணீந்து நிலவுந் கண்டத்(து)
ஆக்கியசொற் பனமதனில் வாயு பத்தும்
அடுத்தசத் தாதிவசனாதி யாக
நோக்குகாணம் புருடனுடனே கட
நுவல்வர் இரு பத் தைத்தாம் நண்ணி யோரே”

“ சுமுத்திவித யத்தன்னிற் பிராணஞ் சித்தம்
சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்ற தாகும்”

—எனத் தாயுமானவரும்

“ சாக்ரீரம் முப்பத் தைத்தும் நுதவினிற் கனவு தன்னில்
ஆக்கிய இருபத்தைத்து களத்தினிற் சுமுனை மூன்று
நீக்கிய இதயத் தன்னில்..... ”,

எனச் சிவஞான சித்தியாரிலும் வருவனவற்று லுணரக் கிடக்கின்றன. இவற்றை வடநூலார் முறையே, சாக் கிரம், சொப்பனம், சுமுத்தி என நவிலா நிற்பர்.

கனவு.

நனவின் கண் பல் வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களைக் கண்கூடாகக் காண்டல் போலக் கனவின் கண் உண்மை என்று நினைக்கும் வண்ணம் காணுதலே யாகும் இதனை, ‘ இரவு கண்டதொரு கனவு நன வெனத் திகழ்ந்த தென்ன,

வொன்று நின்று நவிலுமே' (மோகவதைப் பரணி) எனவும், 'நனவே போலக் கனவகத் துரைத்தேன்.' (மணிமேகலை) எனவும் வருவனவற்றால் உணரலாம்.

இக் கனவு திருக்குறள், புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், கம்ப ராமாயணம், பெரிய புராணம் ஆகிய பல நூல்களிலும் பல ஆசிரியர்களாலும் குறிக்கப்பெற்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட தொன்றே யாம்.

இக் கனவு, (1) நினைவு மிகுதியாலும், (2) உடல் நிலையாலும், (3) ஊழ்வினையாலும், (4) அருளாலும் உண்டாகும் என்று தெரிகிறது.

1. நினைவு மிகுதியால் ஏற்படுவது.

திருக்குறள் கஉஉ ஆம் அதிகாரம், 'கனவு நிலையுரைத்தல்' என்றதற்குப் பரிமேலழகர் 'நினைவின் கண் நினைவும் மிகுதியாற் கண்டது' என்று குறிக்கின்றார்.

மக்களில் அவரவர்களுடைய நினைவிற்குத் தக்கவாறு, மாணவப் பருவத்தில் வினையாடும் வினையாட்டும், அல்லது படிப்பைப் பற்றிய பேச்சும், காளைப் பருவத்தார்களாகிய மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் நட்புற்றுப் பேசுதல் போலவும், பகைமை யுடையா ரிருவர் ஒருவரை ஒருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்ளுதல் போலவும், ஆலய வழிபாட்டில் அழுந்திய உள்ளத்தாராய் உள்ளார்க்குக் கடவுளுருவங்களைக் கண்டு களிப்பதுடன் அருளுதல் போலவும், கனவின் கண் காண்டல் இயல்பு. இவை அவரவர்களுடைய பருவத்திற் கேற்றவாறு முன் உள்ள எண்ண மிகுதியைக் கொண்டே இக் கனவு நிலைவு மிகுதியால் உண்டாயது என்று துணிதற் பாலது.

II. - உடல் நிலையால் கனவு உண்டாவதுண்டு.

காற்று (வாயு), மிகுதியான உடலினர் ஆகாயத்திற் பறத்தல், ஓடல் முதலியன காணுவர். நெருப்பு (பித்தம்) மிகுதியான உடலினர் தீப் பற்றல் முதலியன காண்பர். தண்ணீர் (கபம்) மிகையான உடலினர் தாமரைத் தடாகம் முதலியன காண்பர்.

‘கனவினிற் காணும் வண்ணங் கபத்தினார் கமலவாவி’ என்று தொடரும் செய்யுளால் மேற் கூறியவை நிலைபெறும் என்க.

தங்கள் தங்கள் உடல் நிலைகளைக் கொண்டு இக் கனவு உண்டாயிற்று எனத் தெரிந்துகொள்ளலாம் என்பது பிகையாகாது.

III. விதியாலுண்டாகும் கனவு.

கனவு விதியால் உண்டாகும் ‘கங்குல், கள்ளிற்கூர் துயிலிற், காணுநன் பொருள் காணுங் கொல்லோ, மெல்லத் தான் விதியாற் காட்டுஞ் செயலினை விலக்கலாமோ’ என்று அதிவீரராம பாண்டியர் நடைத்தத்தின் கண் விளக்கியிருப்பதாலும்,

‘தயிலில வாதலாற் கனவு தோன்றல
தயில் வழி யொரு கனவமைந்த நோக்கினேன்
பயில்வன பழுதில்’

எனக் கம்பர் இராமாயணத்தில் சுந்தர காண்டத்தில் 39 முதல் 48, 50, 52 முடிய செய்யுட்களின் மூலம் உணர்த்துகின்றமையாலும் உணரக் கூடியதே.

கனா நூல் ஒன்று உள்ளது, இதனை இயற்றியவர யாவர் என்பது தெரியவில்லை. இந் நூலின்கண் நன்மையானவை இவை என்பதும், தீமையானவை இவை என்பதும், தீமையை விலக்குவதற்கு வேண்டிய வழி இவை என்பதும், ஒவ்வொரு யாமத்திற் காணும் கனவு எத்தனை நாளில் பயன் றரும் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளன.

நன்மை.

பானுமதி தேவர் மலை வேலைநதி கூபம்
பைம்பொன்மணி தந்தைமக வன்னை நார மாதர்
ஆனை பரிதே ரொருது கோயின் மறையோர்கள்
அம்புய மிறைச்சி கனி பூமாமொ டன்னம்
மானினைடு கோழிமது சேரி மலர் றீறும்
மன்னுகடை மோரொடு பருத்தியு நலத் தான்
எனையுள வென்னை சப மானிராக டபம்
என்று இவை காண வினிதென்பர் கனவின்னே.

தீமை.

சுராடலோடல் கருநாக நீசர் துறவேரு மாயு மறவோர்
கரி நாய் குாங்கு ரிபே யாக்கர் கழு கோடு காக மிகையும்
வாவாதி தேனு மத யானை தேவ மறையோர் களலறி மொழியுங்
கரிதான யாவு மிகவே கனூவி னிடை காண நன்மை யிலையால்.

பலன்.

பன்னி ஈண்டாறு மூன்று பகரு மொன்றரை மாதத்தின்
முன்னுறும் யாமமாதி முறையினால் வரும் யாமங்கள்
மன்னிய வெழு நாளென்ன வைகறைப் பெழுது தன்னில்
பன்னிய கனூக் கண்டார்க்குப் பலாபலன் பலிக்கு மன்றே.

கனவிற் குற்றம் ஒழிதற் குரியவை.

அரசுறு பூசைசெய்தல் அந்தணர்க் கழுது நல்கல்
கருதிய தானம் பண்ணல் கங்கைகீழ் நீர்த்த மாடல்
வாமுறு சுரபி தொட்டு வணங்கல் பாசத நூல் கேட்டல்
புரையுறு கனூவிற் குற்றம் பேரமென மொழிவ ரன்றே.

எனக் கனூ நூல் கூறுவனவற்றூ லுணர்க. முதற் கூறியன
இரண்டும் பயனில்லை. பின் னிரண்டும் பயனுடையன.
உளம், உடல் நல்ல நிலையில் உள்ளவர்க் குண்டாகும் கனவே
பயனுடையது என்றறிக.

IV. இனி, அருளால் உண்டாகும் கனவு.

இக் கனவு யாவார்க்கும் உண்டாகாது. பற்றற்ற பெரியோர்க்கே உண்டாகும்.

இறை யருளால் உண்டாவதால் உடன் பயனளிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. கண்ணப்பர் புராணம், 156, 7.

‘ அன்றிரவு கணலின் கணகூண் மூனிவர் தம் பாலே
.....எழுந்தகுனி.....கேளென்று
‘ அவனுடைய வடவெல்லாம் நம்பக்க லன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமமயறியு மறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லா நமக்கினிய வாமென்றும்
அவனுடைய நிலையில்லா தறிவேயன் தருள் செய்தார்.’

என வருவனவற்றூ லும்,

‘பள்ளிகொள் பொழுதி தயலிந்திப் பரமர் தாங் கனவில்
 வெள்ள நீர்ச் சடையொடு நின்று மேனிவைக் கரட்டி
 யுள்ளம் வைத்தெம்மை யூதிமுன்ற மிந்தபா லொழிஉக்
 கொள்ளு மிப்புறஞ் சிலம்பியான் கொப்புளென் றருன.’

என்று திருநீலகண்ட நாயனார் புராணச் செய்யுளாலும்,
 தண்டி யடிகள் புராணச் செய்யுட்களாலும் அறிக,

கனவினால் முன் பிறப்பு அடையும் பயன் முதலியன
 வற்றை அறியலாம் என்பர் பெரியோர்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், கனவு உண்டாவது இயல்
 பென்றும், உள நிலையாலும், உடல் நிலையாலும், ஊழ்
 வினையினாலும், அருளாலும் உண்டாகும் என்றும், முன்
 னிரண்டும் பயனில்லை என்றும், ஊழ்வினையாற் றேன்று
 வன யாமத்திற் கேற்றவாறு பயனளிக்கும் என்றும், தீக்
 கனவு காணின் ஆலய வழிபாடு முதலியவற்றூற் றீமை
 விலகும் என்றும், அருட் கனவு கண்டவுடன் அடியார்க்
 குக் கண்டவாறே பயனளிக்கும் ஆற்றலுடையது என்றும்
 கூறியனவாகக் குறித்துணர்க. கனவின் கண் உள்ள கருவி
 களை முன்னரே உரைத்தாம். ஆண்டுக் காண்க.
 மனச்சாட்சி.

இவ் வுலகின்கண் நிகழ்வனவற்றில் நன்மை பயக்கும்
 செயல் இவை, தீமையுடைய செயல் இவை என்று மனக்
 கண்ணால் கண்டு பகுத்துணரும் ஆற்றலையே மனச் சாட்சி
 என்று பகர்வர் மேலோர்.

இவ் வாற்றல் எல்லா மக்களுக்கு மிருப்பினும் அன்பு,
 அருள், உண்மை, நடுவு நிலைமை, கடவுள் வழிபாடு ஆகிய
 வற்றைக் கடைப்பிடித்து நன்னடையி லொழுகும் சிறந்
 தோர்க்கே தம் செயல்கள் குற்ற முடையனவா, இல்லையா
 என ஆய்ந்து நடக்கும் இயல்பு உண்டாகும். மற்றை
 யோர்க்கு இருளில் நிறைந்த பொருள் விளங்காதிருத்தல்
 போலத் தெரியா.

மேற் கூறியவாறு தன் செயல் ஒவ்வொன்றையும்,
 ஆராயின் ஒருவன் மன்னுயிர்க்குக் கேடு சூழாமோ? சூழா
 தென்க,

பிற வயிரின் துன்பங் கண்டுழி இரக்கமும் நடுவு நிலைமையும் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணரும் ஆற்றலும் பெற்றுழி மன விளக்கு மாசறத் தெரிவதோடு அவ்வொளியினால் அறியாமையாகிய இருள் தானே சென்று மறையும். இந் நிலை பெற்றவன் எக் காரியத்தையும் ஆராய்ந்தே செய்ய முற்படுவான். ஆனால் இந் நிலையைச் சிறிதும் உணராதவர்கள், நோய் அணுக்களையும் பரவுவதையும் நன்கு ஆராய்ந்த வைத்திய அறிஞன் தொத்து நோயுள்ள காலங்களில் மக்கள் கவலையின்றி வாழவும் இவன் மாத்திரம் கை கால், உடை தண்ணீர், உணவு ஆகிய வற்றைப் பயன்படுத்தச் சிறந்த முயற்சிகள் பலவற்றைச் செய்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாமரன் பரிகசிப்பதைப் போல் சிறு சிறு காரியங்களையும் நன்மை பயப்பனவா? தீமை பயப்பனவா? என்று மனத்தின் நாடும் பெரியோரை மற்றையோர் இதற்கு இவ்வளவு நேரமா? என்று எள்ளி நகையாடவும் செய்வர்.

(1) 'தன்னைஞ் சறிவது பொய்யற்க'

(2) 'நெஞ்சத்துக் கோடாமை சான்றோர்க் கணி'

என வள்ளுவர் வகுத் துரைத்துள்ளார், தூய மனமே உணர்த்த உணரும் பெரியோர்கள் கடந்து நடக்கக் காரண முளதோ? கடக்க முடியுமோ? முடியா தென்க. இனி, நல்லந்துவரை மனம் சரியாக நின்றல் மட்டுமில்லை; நெஞ்சறிந்த தீயவை மறைக்கவும் மறையா? என்றும், திருவள்ளுவர் மன மறிந்தவை மறைத்தால் மனமே சுடும் என்றும் உணர்த்துவர்.

'கண்டவர் இவ்வென உலகத்துள் உணராதார்
தங்காது தகைகின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளுள்
நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பவும் மறையாவாம்
நெஞ்சத்திற் குறைய கரியில்லை யாதலின்'

கவித்தொகை—

'தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்' பொதுமறை—
என்பனவற்றால் உணர்க.

ஆகவே, மனக் காட்சி யுற்றவன் மனச் சாட்சியின்படி நடக்கக் கடமைப்பட்டவன் என்பதும், இவ்வாறு

நடப்பின் ஆராய்தல் ஏற்படும் என்பதும், ஆராயின் அறி யாமையாகவும் என்பதும், அகலவே நடுவுநிலைமை முதலிய நற் குணங்களினால் மனம் விளக்குப் போல ஒளி விரும்பும் என்பதும், நெஞ்சறிந்த தீயவை மறைக்க இயலா தென்பதும், மறைப்பின் மனமே கரியாக நின்று சுடும் என்று வள்ளுவர் வகுத்துள்ளார் என்பதும் போந்த பொருள்களாகக் கொள்க.

மேலும் மனச் சாட்சியின்படி நடக்கலுற்றான் தன் குற்றங்களைத் தானே களைவதுடன், 'ஏதிலார் குற்றம் போல் தன் குற்றம் காணும்' ஆற்றலால் அவனின் நிலை பெற்ற உயிர்க்கு இன்ன லொன்றும் உண்டாகாது. நலன் அடையும் என்க. இதனை,

‘தன்னைத்தான் நெஞ்சங் கரியாகத் தாடைங்
பின்னைத்தான் எய்தா நலனில்’

என்றார் அறநெறிச்சாரம் இயற்றிய முன்னையோ ரென்க.

மன ஒருமையும்—மனமற்ற இடமும்.

மனம் என்பதே நினைக்கும் ஆற்றலுடையது என்ப தும், மனப் பயிற்சியால் பல பொருள்களை இடைவிடாமல் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் இயல்பு மேவும் என்பதும் முன்னர் வரைந்தவாற்றால் தெரிவனவாம். ஒருமை என்பது ஒரு பொருளில் மாத்திரம் நிலைத்து நிற்கும் மனத்தின் தன்மை என்பது பொருளாம். இறைவனுடைய உருவம், பெருமை ஆகிய இவைகளை மாத்திரம் இடைவிடாமல் எண்ணுவதால் மற்றைய உலகப் பொருள்களில் உள்ள பற்றுக் குறைவதற்கு ஒரு சிறந்த வழிமேவும். இதனை வள்ளுவர்,

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு

என்ற பொய்யா மொழியில் மிகுந்த குளிர் காய்ச்சலுக்குப் பணிக்கட்டி கட்டுவதுபோல உலகப்பற்றை விடுவதற்குப் பற்றற்றாகிய இறைவனுடைய திருவடிகளை விரும்பிப் பற்றுவாயாக என்றார். இவ்வாறு இறைவனுடை திரு

வடிகளில் பற்றுவைத்தலும் மனப் பயிற்சிக்காக நாள் நோறும் மனத்தைப் பழக்குவதுபோலவே சில விநாடி நாழிகை, நாள், திங்கள், ஆண்டு என்று மனம் ஒரே எண்ணமாக நிலைத்து நிற்கப் பழக்கஞ் செய்தல் இன்றி யமையாதது. மனம் நாளடைவில் நிலைத்து நிற்குமேயன்றி ஒரே நாளில் நிலைத்து நிற்காது. இவ்வாறு முறையாகப் பழக்கஞ் செய்தலோடு மன ஒருமைப்பட்ட பெரியோர் களின் கூட்டுறவும் இருக்குமானால் மிகவும் பயன் தரும். மிகுந்த ஒலி, பலர் வேலை செய்யுமிடம் முதலியன மன ஒருமைக்குப் பங்கம் வினைக்கும். ஆகையால் சோலை, ஆற்றோரம், முதலிய ஊர்ப்புறம்பாயுள்ள இடங்களே பெரியோர் உறைந்த இடங்களாகத் தெரிகின்றன. அவ்வாறு அமைதியை உண்டாக்கும் இடங்களையே ஒருமைக்கு (சியான யோகங்களுக்கு) ஏற்ற இடங்களாகக் கருதி அமைத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். மன ஒருமையாய் இருந்தால் கடவுளைக் காணமுடியுமா? என்ற ஐயம் உண்டாகலாம். உலகத்திலுள்ள செல்வப் பொருளை (அழியும் பொருளை) அடைய மனிதன் எவ்வளவு அல்லும் புகலும் அலுப்பின்றி உழைக்கின்றான். பெருமையைப் புகழைப் பெற எவ்வளவு உலகின்கண் பாடுபடுகின்றான். உணவுப் பெருக்கத்திற்காக நிலத்தில் எவ்வளவு பாடுபடுகின்றான். அவற்றைப் போலவே நிலைத்த உறுதியான உணர்வு, பெரியோர் கூட்டுறவு, அறிவுநூல், உண்மை உயர்நடை ஆகியவைகளுடன் சில ஆண்டுகள் ஒருவர் பாடுபடுவாரே யானால் அவர் மனத்தில் அமைதியும் தெளிவும் புலப்படுவதை யறிந்து மிக மகிழ இடமுண்டு. இவ்வாறு பல்லாண்டு இடைவிடாது இறைவன் பெருமையில் ஈடுபடுவாரே யானால் இறைவர் வெளிவந்து காட்சியங் கொடுப்பர். இவ்வாறன்றி அவரவர் தகுதிக்கேற்ப அறிவுறுத்துவர். இவ்வித ஆற்றல் ஒரேவிதமாக இருக்காது. செயற்கரிய செய்கை செய்த தொண்டர்களின் வரலாறுகளால் நன்கு தெரியலாம். அவர்களுடைய எண்ணங்களும், தொண்டுகளும், ஊழ்வினைகளும் ஒரு படித்தாய் இரா. இக் கருத்தினை யுள்ளடக்கியே ஞானப்பாலுண்ட நமது சம்பந்தர் ஒரு பாசுரத்தில்,

‘சூட்பாலவர்க்கு அருளும்வண்ணமும் ஆதிமாண்பும்
கேட்பான்புகில் அளவில்லை கிளக்கவேண்டா
கோட்பாலவும் வினையுங் சூறகாமை பெந்தை
தாட்பால் வணங்கித் தலைகின்று இவைகேட்கத் தக்கார்’

எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளியதை யுணர்ந்து தெளிக,

இவ்வாறு உயர்பண்புடைய மனத்தார்க்குச் செருக்கு, யான் எனது இருப்பதற்கு இல்லை, செருக்கு இருக்கு மாயின் வாடுரைக்கும் அரிய இறைவனின் இன்னிலை (இனிமையான நிலை) யில் ஒன்றியிரார். இது,

‘யான்னது என்னுள் செருக்கறுப்பான் வாடுரைக்
குயர்ந்த உலகப் புலம்’ என வள்ளுவர்

தெளிய வைத்துள்ளமையான் நன் குணரக் கூடிய தொன்றே யாம்.

இவ்விதச் செருக்கு அற்றநிலை எய்துவது உலகின் கண் எளிமை யன்று. என்பதற்காகத் தான் குரு இலிங்க அடியார் வழிபாடுகளில் ஒன்றை உறுதியாகக் கொண்டு வாழும் வழியாக மேற் கூறிய செருக்கற்ற நிலையில் இறைவன் காட்சி யருளிய தன்மையைப் பெரியபுராணம், பரஞ்சோதியார் இயற்றிய திருவிளையாடற்புராணம் ஆகியவற்றின் சாரங்களாக வலியுறுத்தா நிற்கின்றன என்பதும் செருக்கறுகின்ற நிலை எய்தியுளதைத் தொண்டர் (தாம்) உணராமலே தானே வந்து எய்தி மனமற்ற முடிவிலே உலகினர் கொண்டாட வெளிப்படுத்துவது இறைவனின் திருஉளப் பாங்காகும் என்பதும் அறிஞர் ஆவார், உணர்ந்த உண்மைப் பொருள்களாகத் திகழ்கின்றன என்றல் உண்மையே யன்றி உயர்வு நவீற்சி யாகா. (இவற்றால் உறுதியாக ஒன்றைக் கடைப் பிடிக்கின் அதன் வழியாக நூல் நிலை எய்தலாம் என்பது கருத்து.) மனமற்ற இடமே இறைவன் விளங்கும் இடம் என்க. கட+உள் (மனத்தைத் தாண்டு) என்ற சொல்லின் பொருளாகவே விளக்கியிருத்தலையும் உணரலாம்.

உலகின்பங்களை விட்டு மனம் ஒன்றி இறைவனடியில் வீற்றிருந்ததாற் பயனென்ன என்று கேட்பார்க்கும் ஒன்றும் அற்றது, சூனியம் என்றும் புகல்வார்க்கும் தெளிவுபடுத்துவார் போன்று நாவுக்கரசர்,

மாசில் வினையும் மாலை மதியும்
 வீசு தென்றலும் வீங்கின வேனிளும்
 முசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
 ஈசு னெந்தையினையடி நீழலே'

என்ற அமிர்த மொழியால் பகைமையாய்ச் செய்யுந் துன்ப
 மும் உண்மை அறிவாளர்க்கு (மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு)
 இன்பம் பயக்கும் ஆற்றல் உடையது எனத் தெள்ளிதின்
 உணர அருளியுள்ளார்.

இறைவனே குருவாக வருவர் எப்போது ?

இருவினையும், ஒத்து வருங்காலம் உணவாசிப்—பெத்த
 மலபரி பாகம் வரு மனவிற் பன்னுள்
 அலமகுதல் கண்ணுற் மருளி—உலவாது
 அறிவுக் கறிவாசி யல்வறிவுக் கெட்டா
 தெறியிற் செறித்த நிலநீங்கிப்—பிறியாக்
 கருணைதரு வருவாய்க் காசினிக்கே தோன்றிக்
 குருபா னெண் றோர் திருப்பேர் கொண்டு—திருநோக்கி
 ஊழ்வினையைப் போக்கி உடல் அறபத் தெட்டுமே

... ..

சச்சிதியா நிற்குத் தனிச் சுடரே'

எனக் குமரகுருபர அடிகளும்,

'பின்னக் கிலாத பெருந் துறைப் பெருமான்.....

வினை யொத்தபின் கணக் கிலாத் திருக்கோலம் நீ வந்து
 காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே'

என மணிவாசகப் பெருந்தகையாரும், இருவினை யொப்பு
 மலபரிபாகம் வந்த பின்னர் கடவுள் குருவாக வெளிப்படு
 வர் என்றருளி யுள்ளனர். இந்த உண்மையுணர்ந்து உண்மை
 யன்புடன் ஒருமைப் பட்டுழைப்பின் உண்மை யின்பம்
 அடைவர் என்பது திண்ணம்.

மலர்மிசை ஏடுமூன் மாண்டி சேர்ந்தார்
 நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

